

OTVORENI PUT DO HRIŠĆANSKOG SAVRŠENSTVA

**„Imajući dakle slobodu, braćo, ulaziti u svetinju krvlju Isusa
Hrista, putem novim i živim, koji nam je obnovio zavetom, to
jest telom svojim.“**

Jevrejima 10,19.20.

Alonzo T. Džons

Naslov originala:

Consecrated way to Christian perfection

(Der bereitete Weg zur christlichen Vollkommenheit)

Autor: Alonzo T. Jones

Prevod sa nemačkog: Zvonimir Kostić Palanski

Sadržaj

Uvod	3
Poglavlje 1 – „Takvoga prvosveštenika“	5
Poglavlje 2 – Hristos kao Bog	6
Poglavlje 3 – Hristos kao čovek	7
Poglavlje 4 – „Tako i On“	8
Poglavlje 5 – „Pokoren zakonu“	10
Poglavlje 6 – „Rođen od žene“	11
Poglavlje 7 – Zakon nasleđa	14
Poglavlje 8 – Jednak u svemu	15
Poglavlje 9 – Druga obeležja našeg prvosveštenika	18
Poglavlje 10 – „Glavna stvar“	20
Poglavlje 11 – Svrha svetinje	21
Poglavlje 12 – Savršenstvo	25
Poglavlje 13 – Strahota i grozota pustoši	27
Poglavlje 14 – Svršetak tajne Božije	32
Poglavlje 15 – Očišćenje Svetinje	34
Poglavlje 16 – Vremena odmaranja	36
Zaključak	38

PREDGOVOR

A. T. Džons bio je propovednik Adventista sedmog dana, poznat po Generalnoj konferenciji, održanoj u Mineapolisu 1888. godine, na kojoj je zajedno sa E. Dž. Vagonerom objavio vest, koju je E.G. Vajt direktno dovela u vezu sa poznim daždom: „Ako se shvati pravi karakter ove vesti i objavi u sili Duha, cela Zemlja biće obasjana tom svetlošću.“ 1888 Sermons 58 (Istina o Mineapolisu 13). „U svojoj velikoj milosti Gospod je poslao svome narodu najdragoceniju vest preko propovednika Vagonera i Džonsa.“ TM 91.

Propovedi A. T. Džonsa u Mineapolisu nisu zabeležene. Od dela koja su se kasnije pojavila, „Otvoreni (posvećeni) put do hrišćanskog savršenstva“ najbolji je prikaz njegove propovedi iz 1888. godine. Misao, da od prihvatanja ove vesti zavisi izlivanje Svetoga Duha u punini, podvlači njen veliki značaj za naše vreme.

UVOD

U predstavljanju Hrista, Spasitelja, otkriveno je da se On mora pojaviti u tri službe, kao prorok, kao sveštenik i kao car.

O njemu kao proroku pisano je u Mojsijevim danima: „Proroka ću im podignuti između braće njihove, kao što si ti, i metnuću riječi svoje u usta njegovu, i kazivaće im sve što mu zapovjedim. A ko god ne bi poslušao riječi mojih, koje će govoriti u moje ime, od toga ću ja tražiti.“ 5. Mojsijeva 18,18.19. Ova misao se nastavila u sledećim knjigama Svetoga pisma, sve do njegovog dolaska.

O njemu kao svešteniku pisano je u danima Davida: „Gospod se zakleo, i neće se pokajati: ti si sveštenik do vijeka po redu Melhisedekovu.“ Psalam 110,4. Ova misao se takođe nastavlja u sledećim spisima Biblije, ali ne samo do njegovog dolaska, nego i posle njegovog dolaska.

O njemu kao caru takođe je pisano u danima Davida: „Ja sam pomazao cara svojega na Sionu, na svetoj gori svojoj.“ Psalam 2,6. Na isti način ova je misao potom ponovljena u svim spisima Biblije, do njegovog dolaska, posle njegovog dolaska i sve do kraja Svetog pisma.

Na ovaj način ga Pismo sasvim jasno prikazuje u te tri službe, kao proroka, sveštenika i cara.

Ovu trostruku istinu priznaju svi oni koji poznaju Sveto pismo. Međutim, istina koja izgleda nije toliko poznata, jeste i to da Hristos sve te službe ne obavlja u isto vreme, nego jednu za drugom. On je najpre prorok, onda sveštenik i potom car.

On je bio „prorok“, kada je došao na ovaj svet, kada je došao kao „učitelj od Boga“, kao Reč, koja je postala telo i uselilo se u nas „puno blagodati i istine“. Dela apostolska 3,21-23; Jovan 3,2; 1,14. U to vreme On nije, međutim, bio sveštenik. Ne bi bio sveštenik da je sada i dalje na Zemlji; zato stoji napisano: „Jer da je na zemlji, ne bi bio sveštenik.“ Jevrejima 8,4. Međutim, On je svoje delo proroka završio na Zemlji i vazneo se na nebo s desne strane prestola Božjega. Tamo je On sada naš „prvosveštenik“ i „svagda živi da se može moliti za njih (nas)“, kao što stoji napisano: „I biće sveštenik na prijestolu svom (Očevom), i svet mirni biće među objema“. Zaharija 6,13.

Kada je ovde, na Zemlji, bio prorok, nije bio sveštenik, a takođe još uvek nije car, sve dok je na nebu sveštenik. Istina je, doduše, da je On zaista car u tom smislu što sedi na prestolu svoga Oca i zato je carski sveštenik i sveštenski car po redu Melhisedekovom, koji je, iako je bio sveštenik Boga najvišega, bio takođe i car Salima, što znači car mira. Jevrejima 7,1.2. Ali to nije taj carski presto koji je pomenut u proročanstvu, koji mu je obećan za njegovu posebnu carsku službu.

Carska služba, obećana prema proročanstvu, jeste nastavak i sjedinjenje „prestola njegovog oca Davida“, na kome će On biti car u carstvu Božjem na ovoj Zemlji. Ova carska služba je ponovno uspostavljanje i ovekovečavanje Davidovog prestola za čast i krunu u Hristu. To je ponovno podizanje prestola, koji je ukinut zbog bezbožnosti i zloće careva i naroda Jude i Izrailja, kad su odvedeni u vavilonsko ropstvo. O tome stoji zapisano: „A ti nečisti bezbožniče, kneže Izrailjev, kome dođe dan kad bi na kraju bezakonje, ovako veli Gospod Gospod: skini tu kapu i svrzi taj vijenac, neće ga biti; niskoga ću uzvisiti a visokoga ću poniziti. Uništiću, uništiću, uništiću ga, i neće ga biti, dokle ne dođe onaj kome pripada, i njemu ću ga dati.“ Jezekilj 21,30-32.

Tako su presto i kruna oduzeti Davidovom carstvu, „dokle ne dođe onaj kome pripada“, i njemu će biti dati. Onaj koji treba da ih dobije, to je sam Hristos, „sin Davidov“. A to „dokle ne dođe“ nije bio njegov prvi dolazak, kada je u svojoj poniznosti došao kao „čovjek bola“ i stradanja. To je njegov drugi dolazak, u slavi kao „car nad carevima i gospodar nad gospodarima“, kada će njegovo carstvo ukinuti i uništiti sva carstva na Zemlji, prekriti celu Zemlju i večno vladati.

Tačno je da je On, kad je kao dete rođen u Vitlejemu, rođen kao car i od tada je, po pravu koje mu pripada, zauvek car. Ali moramo znati da On tada nije preuzeo carsku službu koja je bila prorečena, a ni čast, krunu i presto. To se ni do danas nije desilo i neće se desiti sve dok ne dođe. Onda će na ovoj Zemlji primiti veliku vlast i u sjaju i slavi svoga carstva potpuno i istinski zavladati. Nakon što „sud sjede i knjige

se otvoriše“, Pismo nam opisuje nekoga koji je „kao sin čovječji“, koji je došao do Starca, koji mu je dao „vlast i slavu i carstvo da mu služe svi narodi i plemena i jezici; vlast je njegova vlast vječna, koja neće proći, i carstvo se njegovo neće rasuti.“ Danilo 7,13.14. Tada će „zauzeti“ presto svoga oca Davida, „i carovaće u domu Jakovljevu vavijek, i carstvu njegovom neće biti kraja.“ Luka 1,32.33.

Proučavanjem biblijskih obećanja i proročanstava jasno se vidi da ove tri Hristove službe slede jedna za drugom, a ne vrše se sve tri, pa ni dve od njih istovremeno. On je došao najpre kao prorok, sada je sveštenik, a kad opet dođe biće car. On je završio svoje delo kao prorok, pre nego što je postao sveštenik; i završiće svoje delo kao sveštenik, pre nego što postane car.

Mi ga zato moramo posmatrati na sledeći način: kakav je bio, kakav je sada i kakav će biti.

To znači: kad je bio kao prorok na Zemlji, narod ga je onda tako i smatrao; u odnosu na ono vreme moramo ga i mi tako gledati. Ali ljudi onoga vremena nisu ga mogli gledati kao sveštenika, zato ga ni mi, u odnosu na ono vreme, ne možemo smatrati sveštenikom. Jer dok je bio na Zemlji, nije bio sveštenik.

Ali kad je prošlo to vreme, postao je sveštenik. Sada je On sveštenik, sada, u naše vreme je On zaista sveštenik, kao što je za života na Zemlji bio prorok. U njegovoj službi i delovanju kao sveštenika moramo ga sada isto tako istinski, tako potpuno i tako čvrsto smatrati sveštenikom, kao što su ga njegovi savremenici smatrali prorokom i kao što ga mi moramo smatrati kad je bio na Zemlji.

Kad u veličanstvu svoga carstva i na prestolu Davidovom ponovo dođe, videćemo ga kao cara, jer će On to zaista onda i biti. Mi ga, međutim, ne možemo videti u njegovoj carskoj službi, pre nego što bude u svome carstvu i u svojoj carskoj službi. U toj službi ga sada možemo samo zamišljati kakav će biti. U njegovoj proročkoj službi možemo ga samo posmatrati kao onoga koji je to bio. Ali u njegovom sveštenstvu moramo ga posmatrati kao ono što je On sada, jer je On sada samo to. To je jedina služba, u kojoj je On sada otkriven, i jedina služba, u kojoj ga zaista možemo posmatrati, u njegovoj ličnosti i njegovom delovanju. To što njegove tri službe kao proroka, sveštenika i cara slede naizmenično, i to u tom datom redosledu - prorok, sveštenik, car - to ima sasvim određeni cilj. Njegova služba kao proroka bila je nužna priprema za njegovu službu kao sveštenika; a njegove službe u tom redosledu kao proroka i sveštenika jesu priprema za njegovu carsku službu.

Za nas je veoma bitno da ga posmatramo u tom sledu njegovih službi.

U njegovoj proročkoj službi ne treba da ga posmatramo samo kao onoga koji nas poučava, koji je „govorio kao što nikada nijedan čovek nije govorio“, nego da na taj način postanemo sposobni da ga pravilno shvatimo u njegovoj sveštenskoj službi.

U njegovoj sveštenskoj službi ne treba da ga posmatramo samo zbog njegove neizmerne službe za nas, nego i zbog priprema za ono što mi treba da budemo. Zato stoji napisano: „... nego će biti sveštenici Bogu i Hristu i carovaće s njim hiljadu godina.“ Otkrivenje 20,6.

Pošto smo ga posmatrali u njegovoj proročkoj službi kao pripremu za našu pravilnu procenu njegove sveštenske službe, neophodno je da ga posmatramo u njegovoj sveštenskoj službi, da bismo mogli da ga razumemo u njegovoj službi kao cara. Ovo razumevanje je neophodno da bismo mogli da budemo u njegovom carstvu i da bismo mogli da vladamo s njime. Jer se za nas kaže: „Ali će sveci višnjega preuzeti carstvo, i držaće carstvo navijek i dovijeka.“ Danilo 7,18. „... i carovaće va vijek vijeka.“ Otkrivenje 22,5.

Sveštenska služba je sadašnja služba i delo Hrista. U ovoj službi On služi od svog vaznesenja. Hristos u svojoj sveštenskoj službi je najvažnije proučavanje za sve hrišćane, a isto tako i za sve druge ljude.

Poglavlje 1

„Takvoga prvosveštenika“

„U ovome što je rečeno glavna stvar je: imamo takvoga prvosveštenika koji je seo s desne strane prestola veličanstva na nebesima; kao služitelj Svetinje i prave skinije, koju je podigao Gospod, a ne čovek.“ Jevrejima 8,1.2. (Čarnić)

Ova rečenica obuhvata ono što je najvažnije u prvosvešteničkoj službi, kao što je to prikazano u prvih sedam poglavlja poslanice Jevrejima. Ova „glavna stvar“ koja se tu navodi ne znači samo da mi imamo nekog prvosveštenika, već da imamo „takvoga prvosveštenika“. „Takvoga“, tj. prvosveštenika određene vrste i veličine, takvoga kakav je prethodno prikazan i ne drugačije.

To znači: - U prethodnih sedam poglavlja poslanice Jevrejima iznose se sasvim određene stvari koje se odnose na Hristovu prvosvešteničku službu i utvrđuju izvesne pretpostavke za ovu službu, koje su obuhvaćene rečima „Imamo takvoga prvosveštenika“.

Da bismo pravilno razumeli ove reči, potrebno je da se vratimo na prvi deo poslanice Jevrejima, kako bismo shvatili značaj i dubinu reči „takvoga“. Celo sedmo poglavlje raspravlja o ovoj svešteničkoj službi. Šesto poglavlje završava se mišlju o ovoj službi. Skoro celo peto poglavlje raspravlja o ovoj temi. Četvrto poglavlje završava time; ono je samo nastavak trećeg poglavlja, koje počinje pozivom: „Upravite svoje misli na apostola i prvosveštenika naše veroispovesti, Isusa.“; a to je samo zaključak onoga što je navedeno u prvom i drugom poglavlju. Drugo poglavlje završava se mišlju da je on milosrdan i veran prvosveštenik, a to je upravo zaključak onoga što proizlazi iz prvog i drugog poglavlja - koja su u stvari samo jedno poglavlje.

Ova skica jasno predstavlja Hristovu svešteničku službu kao veliku temu koja se provlači kroz prvih sedam poglavlja poslanice Jevrejima. Sve istine koje se tu tretiraju, bez obzira u kom obliku ili u kojoj misli se javljaju, jesu jednostavno samo različiti prikazi velike istine svešteničke službe; sve je obuhvaćeno u reči: „Imamo takvoga prvosveštenika.“

Da bismo shvatili pravi značaj i dubinu ove misli, neophodno je da proučimo poslanicu Jevrejima od samog početka i da pratimo ovu misao do „glavne stvari“ i da je pritom uvek imamo pred očima. Smisao i cilj svega onoga što je ovde napisano, jeste da se pokaže čovečanstvu da mi „imamo takvoga prvosveštenika“. Svejedno koliko su duboko i značajno povezane sa Hristom izjave narednih poglavlja poslanice Jevrejima, sve one imaju veliki cilj, da pokažu da mi „imamo takvoga prvosveštenika“. One se mogu posmatrati samo kao podređene i dopunske istine ove velike glavne istine, da mi „imamo takvoga prvosveštenika“.

Argument koji se obrađuje u drugom poglavlju poslanice Jevrejima završava rečima: „Stoga je bilo potrebno da u svemu bude sličan braći, da bude milosrdan i veran prvosveštenik pred Bogom.“ Tu se objašnjava da je Hristovo poniženje, kroz koje se On izjednačio sa čovekom, njegovo otelovljenje i njegovo stanovanje među ljudima, bilo nužno da bi bio milosrdan i veran prvosveštenik. Da bi se mogla proceniti mera njegovog poniženja i pravi značaj njegovog položaja kao sina čovečjega i kao čoveka, mora najpre da se shvati njegov uzvišeni položaj kao Božjeg sina i kao Boga. To je tema prvog poglavlja.

Hristovo poniženje, položaj i njegova priroda, kad je bio u telu na ovome svetu, iscrpnije se nego bilo gde u Pismu obrađuju u drugom poglavlju poslanice Jevrejima. Istina i misao prethodnog poglavlja moraju nužno da prethode drugoj misli. Pre nego što se može shvatiti misao i istina drugog poglavlja, mora se u potpunosti razumeti prvo poglavlje.

Uzvišenost, položaj i priroda Hrista, kakvu je imao na nebu, pre nego što je došao na Zemlju, obrađuju se u prvom poglavlju poslanice Jevrejima iscrpnije nego na bilo kom drugom mestu u Pismu. Zato je istina, da je razumevanje položaja i prirode Hrista, kakve je imao na nebu, nužno za pravilno razumevanje njegovog položaja i prirode, kakve je imao na Zemlji. I pošto je ovde na Zemlji „morao“ biti to što je bio, da bi postao milosrdan i veran prvosveštenik, potrebno je razumeti šta je bio na nebu. To je bitno zato što je to prethodilo onome što je On bio na Zemlji i stoga je značajan deo argumenata obuhvaćenih jednim izrazom: „Imamo takvoga prvosveštenika.“

Poglavlje 2

Hristos kao Bog

O kojoj misli se sada radi u vezi sa Hristom u prvom poglavlju poslanice Jevrejima?

Najpre se susrećemo sa „Bogom“ - Bogom Ocem -, koji govori čovečanstvu, koji je „govorio našim očevima preko proroka“, a „u ove poslednje dane progovorio nam je preko Sina“. (Čarnić)

Ovde se uključuje i Hristos, Sin Božji. Dalje se govori o obojici, o Ocu i Sinu: „Koga je postavio (Bog Otac) za naslednika svega, čijim posredstvom je i svet stvorio (Bog Otac).“ (Čarnić) Pre nego što nam se Hristos, Sin Božji, prikaže kao prvosveštenik - i kao uvod u to -, pokazuje nam se kao Stvoritelj, kao delotvorna, životodavna Reč u stvaranju. Njegovim „posredstvom“ je svet stvoren.

Dalje čitamo o samome Sinu Božjem: „On je odsjaj njegove (Očeve) slave i odraz njegovoga (Očevog) bića, koji sve nosi svojom silnom rečju, koji je izvršio očišćenje od greha i seo s desne strane veličanstva na visinama.“

To govori da je Hristova priroda na nebu bila priroda Boga. On, u svojoj ličnosti, u svojoj suštini, pravi je odraz i pravi karakter suštine Boga. To znači, Hristova priroda na nebu, pre nego što je došao na Zemlju, bila je suština same Božje prirode.

Zato o njemu stoji napisano, da je On „postao toliko silniji od anđela, koliko je nasledio ime uzvišenije od njihovoga.“ (Čarnić). To uzvišenije ime je ime „Bog“, koje Otac, kao što se to vidi iz 8. stiha, daje Sinu: „Za Sina pak (kaže Otac): Tvoj presto, Bože, stoji u sve vekove.“ (Čarnić)

On je, dakle, „toliko“ silniji od anđela, koliko je Bog silniji od njih. To je razlog zašto On ima uzvišenije ime, ime koje izražava ono što je On po svojoj unutrašnjoj prirodi.

Ovo ime je On „nasledio“. Ono mu nije pozajmljeno, nego ga je nasledio.

Kao večna istina, u prirodi je stvari, da niko ne može naslediti neko drugo ime, nego samo ime svoga oca. Ime Hrista, koje je uzvišenije od imena anđela, prema tome je ime Oca; a ime Oca je Bog. Ime koje je Sin nasledio takođe je Bog. Ovo ime, koje je uzvišenije od imena anđela, On nosi, jer je utoliko silniji od anđela. Pošto je to ime Bog, Hristos je toliko silniji od anđela, koliko je Otac silniji od anđela.

Zatim se Pismo zadržava na Hristovom položaju i prirodi, koliko je ona veća od prirode anđela: „Jer kome je od anđela ikad rekao: ‚Ti si sin moj, ja sam te danas rodio?‘ i opet: ‚Ja ću mu biti Otac, i on će mi biti Sin.‘“ (Čarnić) U ovome leži misao o uzvišenijem imenu, koje je razmatrano u prethodnom stihu. Jer pošto je On Sin Božji, a Bog njegov Otac, On je „nasledio“ ime Oca, koje je Bog i koje je utoliko više od imena anđela, koliko je Bog viši od njih.

Ova misao se nastavlja dalje: „I opet uvodeći prvorodnoga u svijet govori i da mu se poklone svi anđeli Božiji.“ On je utoliko viši od anđela, da mu se anđeli klanjaju, i to po Božjoj volji, jer je On po prirodi Bog.

Ogromna razlika između Hrista i anđela se naglašava: „A za anđele govori: Koji vetrove čini svojim anđelima i plamenove ognjene svojim slugama!. Za Sina pak: ‚Tvoj presto, Bože, stoji u sve vekove.‘“ (Čarnić)

Dalje: „Palica je pravde palica carstva tvoga. Omiljela ti je pravda, i omrzao si na bezakonje; toga radi pomaza te, Bože, Bog tvoj uljem radosti većma od drugova tvojijeh.“ I opet govori Otac Sinu i kaže: „Ti si, Gospode, u početku osnovao zemlju, i nebesa su djela ruku tvojijeh; ona će proći, a ti ostaješ: i sva će ostarjeti kao haljina, i savićeš ih kao haljinu i izmijeniće se: a ti si onaj isti, i tvojijeh godina neće nestati.“

Obrati pažnju na ovaj kontrast. Ovde se pokazuje Hristova priroda. Nebesa će proći, ali On ostaje. Ona će ostarjeti, a godina njegovih neće nestati. Nebesa se menjaju, On ostaje uvek isti. To pokazuje da je On Bog, i to po prirodi.

Ovaj kontrast se još više ističe: „A kome od anđela reče kad: sjedi meni s desne strane dok položim neprijatelje tvoje podnožje nogama tvojima? Nijesu li svi službeni duhovi koji su poslani na službu onima koji će naslijediti spasenije?“

Prvo poglavlje poslanice Jevrejima otkriva nam dakle Hrista kao Boga, višeg od anđela, i to uto-

liko višeg, koliko je Bog viši od anđela.

Ovo poglavlje takođe pokazuje da Hristos nosi ime Bog, jer je On po svojoj prirodi Bog. Njegova priroda je toliko božanska priroda, da je ona izraz Božje suštine.

To je Hristos, Spasitelj, Duh od Duha i Biće od Bića Boga. Potrebno je razumeti ovu istinu iz prvog poglavlja poslanice Jevrejima, da bi se razumela njegova ljudska priroda, koja je otkrivena u drugom poglavlju.

Poglavlje 3

Hristos kao čovek

Prikaz Hristove jednakosti sa Bogom u prvom poglavlju poslanice Jevrejima jeste samo uvod u prikaz njegove jednakosti sa čovekom u drugom poglavlju.

Prikaz njegove jednakosti sa Bogom u prvom poglavlju jeste samo kamen temeljac za pravilno razumevanje njegove jednakosti sa čovekom. A ova jednakost sa Bogom jeste jednakost ne samo u smislu oblička ili odraza, nego u tom smislu da je njegova priroda jednaka samome Bogu. „Odras njegove suštine“, Duh od Duha i Biće od Bića Božjeg.

Ovaj uvod vodi nas do spoznaje njegove jednakosti sa čovekom. To znači: Iz prethodnoga treba da naučimo da se Hristova jednakost sa čovekom ne sastoji samo u obličju, kao slika ili odraz; to je jednakost prirode, same suštine. Inače celo prvo poglavlje poslanice Jevrejima sa svim tim detaljnim objašnjenjima bilo bi beznačajno i neprikladno.

Šta je sada istina o Hristu u njegovoj jednakosti sa čovekom, kakva nam se pokazuje u drugom poglavlju poslanice Jevrejima?

Imajući na umu veliku misao prvog poglavlja i prva četiri stiha drugog poglavlja - kontrast između Hrista i anđela, da je On kao Bog toliko veći -, počinjemo sa petim stihom drugog poglavlja. To je početak misli, u kojoj je Hristos prikazan nasuprot anđelima, manji od anđela, toliko manji, koliko je čovek manji od anđela.

Čitamo: „Jer nije anđelima pokorio budući svet o kome govorimo. Nego je neko posvedočio negde govoreći: „Šta je čovek da ga se sećaš, ili sin čovečiji da ga pogledaš? Samo za malo si ga učinio manjim od anđela, slavom i čašću ovenčao si ga, sve si potčinio pod njegove noge.' A kad mu pokori sve, ništa mu ne ostavi nepokoreno. No sad još ne vidimo da mu je sve pokoreno; ali Isusa, za malo učinjenog manjim od anđela' vidimo slavom i čašću ovenčana za smrtnu patnju, da bi po milosti Božijoj za sve okusio smrt.“ Jevrejima 2,5-9 (Čarnić). To znači: Bog nije anđelima pokorio budući svet, nego čoveku, ali ne čoveku, kome je on prvobitno bio pokoren; to je bilo jednom, ali sada vidimo da to nije tako. Čovek je izgubio svoju vlast. Sve je bilo pokoreno pod noge njegove, ali sada je on sam potčinjen smrti. On je potčinjen smrti samo zato što je bio potčinjen grehu. Jer: „Zato kao što kroz jednog čovjeka dođe na svijet grijeh, i kroz grijeh smrt, i tako smrt uđe u sve ljude, jer svi sagriješite.“ Rimljanima 5,12. On je zato potčinjen smrti, jer je potčinjen grehu, a smrt je plata za greh.

Istina, koja će ostati za svu večnost, jeste da Bog nije anđelima pokorio budući svet, nego čoveku, i to čoveku Isusu Hristu.

Mada je vlast data čoveku, mada vidimo da je on sada više nema i da ju je dakle izgubio, mi vidimo Isusa, koji je kao čovek ponovo zadobio prvobitnu vlast.“ Vidimo Isusa“, kome je kao čoveku sve pokoreno.

Onaj čovek bio je prvi Adam, ovaj čovek je drugi Adam. Prvi Adam bio je malo manji od anđela. Ovog drugog Adama, Isusa, vidimo takođe malo „manjeg“ od anđela.

Prvi čovek nije ostao u položaju koji mu je Bog dao, on je bio malo manji od anđela. Postao je još manji, pokoren grehu i prema tome pokoren patnji, štaviše smrtnoj patnji.

Drugoga Adama vidimo u istom položaju i u istom stanju: „A privremeno manjim od anđela vidimo Isusa, zbog stradanja sve do smrti.“ (SPC) Još više: „Jer i onaj koji osvećuje, i oni koji se osvećuju, svi su od jednoga.“

Isus osvećuje. Oni koji se osvećuju su ljudi iz svih nacija, plemena, jezika i naroda. Jedan osvećeni čovek iz jedne nacije, jednog jezika ili jednog naroda jeste božanska objava, da svaki čovek iz te nacije, tog jezika ili tog naroda može biti osvećen. Pošto je Isus postao jedan od njih, da bi ih mogao dovesti u slavu, to je dokaz da je On postao čovek. Tako je On čovek kao i svi drugi ljudi, „svi su od jednoga; zaradi toga uzroka ne stidi se nazvati ih braćom.“

Ukratko, vidimo dakle: Kao što je Hristos na nebu toliko bio veći od anđela, koliko je Bog veći od anđela, tako je na Zemlji toliko bio manji od anđela, koliko je čovek manji od njih. Hristos na nebu kao Bog - toliko veći od anđela - bio je jedno sa Bogom. Isto tako na Zemlji - toliko manji od anđela kao čovek - On i čovek su jedno. Isto tako sigurno kao što su u božanskom pogledu Isus i Bog jedno - jednoga duha, jedne prirode, jedne suštine -, tako su i u ljudskom pogledu Hristos i čovek jedno - jednoga tela, jedne prirode i jedne suštine.

Hristova jednakost sa Bogom je kako po suštini tako i u obličju. Njegova jednakost sa čovekom je takođe u suštini i u obličju, inače bi prvo poglavlje poslanice Jevrejima kao uvod u drugo poglavlje bilo besmisleno. Paralela između prvog i drugog poglavlja bila bi bez značaja.

Poglavlje 4 „Tako i On“

Prvo poglavlje poslanice Jevrejima otkriva da jednakost sa Bogom ne postoji samo u obličju ili u smislu odraza, nego u stvarnoj suštini. Drugo poglavlje jasno otkriva da se njegova jednakost sa čovekom ne sastoji samo u obličju ili odrazu, nego podjednako u stvarnoj suštini. Radi se o jednakosti sa čovekom u svim stvarima, baš onakvim kakve su. Zato stoji napisano: „U početku beše Reč Božija, i ta Reč beše u Boga, i Bog beše Reč. Jednakost sa čovekom odnosi se na čoveka u njegovoj paloj, grešnoj prirodi, ne u njegovoj prvobitnoj, bezgrešnoj prirodi. To proizlazi iz reči: „A privremeno manjim od anđela vidimo Isusa, zbog stradanja sve do smrti.“ Takav kakav je čovek, otkad je izložen smrti, tako vidimo Isusa kako stoji umesto čoveka.

Tako sigurno kao što vidimo Isusa nižeg od anđela zbog stradanja sve do smrti, tako sigurno se pokazalo da je Isus kao čovek uzeo prirodu, koju čovečanstvo ima posle pojave smrti, a ne prirodu koju je pre toga imalo.

A smrt je došla samo kroz greh. Da se greh nije pojavio, smrt nikada ne bi mogla da dođe. Sada kad gledamo Isusa zbog smrtnog stradanja nižeg od anđela, mi ga gledamo u prirodi čoveka, onakvoj kakva ona jeste, otkad je pogrešio, a ne kakva je bila pre nego što je pogrešio. Na taj način je On mogao „za sve da okusi smrt“. Time što je postao čovek da bi dosegao čoveka, morao je da dođe tamo gde je čovek bio. Čovek je pokoren smrti. Zato je Isus morao da postane takav čovek, kakav čovek jeste, otkad je podložan smrti.

„Jer je dolikovalo njemu, za koga je sve i kroz koga je sve, pošto je mnoge sinove doveo u slavu, da stradanjima učini savršenim začetnika njihovoga spasenja.“ Jevrejima 2,10 (Čarnić) Time što je Isus postao čovek, dolikovalo je njemu da postane čovek kao što čovek i jeste. Čovek podleže stradanju. Isusu je dolikovalo da dođe čoveku tamo gde je on u svom stradanju.

Pre pada u greh čovek ni u kom slučaju nije bio podložan stradanju. Da je Isus došao u prirodi čoveka kakva je ona bila pre pada u greh, onda bi to značilo da je On došao na način i sa prirodom, koja bi ga sprečavala da upozna stradanje ljudi. On ne bi bio u stanju da dosegne čoveka, da ga spase. Ali pošto je njemu dolikovalo da postane savršen kroz stradanje, da bi čoveka doveo u slavu, sigurno je da je Isus pri-

likom svog utelovljenja uzeo udela u ljudskoj prirodi, kakva ona postoji od pojave stradanja, smrtnog stradanja, koje je plata za greh.

Tako stoji napisano: „Budući pak da djeca imaju tijelo i krv, tako i on uzeo dijel u tome.“ Stih 14. U svojoj ljudskoj prirodi On je uzeo isto telo i krv, koje čovek ima. U ovom tekstu su sve reči, koje to mogu da učine jasnim i određenim, obuhvaćene jednom rečenicom.

Sinovi ljudski imaju telo i krv; i On je uzeo udela u tome.

To nije sve. On je uzeo udela u istom telu i krvi, u kome deca imaju udela.

To još nije sve. Kao što deca imaju udela u telu i krvi, tako je i On uzeo udela u tome.

Pa i to nije sve. Tako je i On uzeo udela u tome.

Da bismo svi razumeli, Duh nadahnuća želi da pojasni i naglasi ovu istinu toliko, da On nije zadovoljan sa time da upotrebi manje reči nego što je mogao da upotrebi. Iz tog razloga nam se objašnjava, da isto tako i baš isto tako kao što „deca imaju tijelo i krv, tako i on uzeo dijel u tome.“

To je učinio da bi spasao one, „koji god od straha (od) smrti u svemu životu biše robovi“. On je uzeo udela u istom telu i krvi, kao što mi to imamo u ropstvu grehu i strahu (od) smrti, da bi mogao da nas oslobodi od ropstva grehu i straha (od) smrti.

To je značenje reči, da „onaj koji osvećuje i oni koji se osvećuju, svi su od jednoga; zaradi toga uzroka ne stidi se nazvati ih braćom.“

Ovu veliku istinu krvnoga srodstva i krvnoga bratstva između Hrista i čoveka nalazimo u jevanđelju Prve knjige Mojsijeve. Kada je Bog sa Avramom sklopio svoj večni zavet, žrtve su rasečene napola i on je prolazio sa Avramom između tih polovina. 1. Mojsijeva 15,8-18. Jeremija 34,18.19; Jevrejima 7,5.9. Ovim postupkom Gospod je ušao u najsvečaniji savez, koji je poznat na Istoku i koji se u celom svetu zove krvno bratstvo. Tako je Gospod postao Avramov brat po krvi, rodbinski odnos koji je veći od bilo koje druge veze, koja postoji u životu.

O toj istoj velikoj istini krvnoga srodstva Hrista sa čovekom govori se i u jevanđelju 3. knjige Mojsijeve. U jevanđelju ove knjige nalazi se zakon o otkupljenju, koji nalaže otkupljivanje ljudi i njihove imovine. Ako je neki Izrailjac izgubio svoje nasledstvo ili sam postao rob, bio je predviđen otkup. Ako je neko sam bio u stanju da otkupi sebe ili svoje imanje, onda je to mogao da učini. Ali gde to nije bio slučaj, pravo na otkup imao je njegov najbliži krvni rođak. To znači, to nije zapadalo samo najbližem rođaku među njegovom braćom, nego onome koji je kao najbliži bio za to u stanju. 3. Mojsijeva 25,24-28; 47-49; Ruta 2,20; 3,9.12.13; 4,1-14. Mnogo vremena pre toga nalazimo u Prvoj i Drugoj knjizi Mojsijevoj isto učenje, koje je zapisano u drugom poglavlju poslanice Jevrejima, istinu, da je čovek izgubio svoje nasledstvo i da je postao rob. Pošto nije u stanju da otkupi ni sebe ni svoje nasledstvo, pravo na otkup pripada najbližem za to sposobnom krvnom srodniku. U celom univerzumu postoji samo jedan, koji je sposoban da otkupi - Isus Hristos.

Kao otkupitelj On mora, međutim, da bude ne samo sposoban, nego i krvni srodnik. Dalje On mora da bude ne samo bliski srodnik, nego najbliži srodnik, naime najbliži krvni srodnik. Zato stoji napisano: „Budući pak da djeca“ - deca čoveka (Adama), koji je izgubio naše nasledstvo - „imaju tijelo i krv, tako i on uzeo dijel u tome“. Telo i krv On je uzeo baš kao i mi, i na taj način je postao naš najbliži srodnik. Pismo zato dalje kaže da On i mi „svi su od jednoga; zaradi toga uzroka ne stidi se nazvati ih braćom“.

Pa čak i ovde Nadahnuće misli da ova krajnje važna istina nije dovoljno naglašena, pa nastavlja: „„Jer se zaista ne prima anđela, nego se prima sjemena Avraamova. Zato bješe dužan u svemu da bude kao braća“, čiji je On postao krvni brat potvrđivanjem večnog zaveta.

Ovo je učinio, „jer u čemu postrada i iskušan bi u onome može pomoći i onima koji se iskušavaju“, i da bi mogao „postradati s našijem slabostima „, jer je „u svačemu iskušan, kao i mi, osim grijeha.“ Pošto je u svojoj ljudskoj prirodi u svemu postao jednak sa nama, mogao je u svemu da bude iskušan kao i mi, i bio je iskušan. Jedini način da „u svačemu“ bude iskušan kao i mi, bio je da „u svemu“ postane jednak sa nama.

Po svojoj ljudskoj prirodi On je jedan od nas. „On nemoći naše uze.“ Matej 8,17. On može „postradati s našijem slabostima“. Time što je u svemu postao jednak sa nama, On oseća iskušenje kao što

ga i mi osećamo. On sve to poznaje i tako je u stanju da u potpunosti spase one, koji ga prihvataju. U svom telu bio je tako slab, kao i mi, i nije mogao „ništa“ sam od sebe da čini. Jovan 5,30. Kad je na sebe uzeo naše bolesti i naše patnje, bio iskušán kao i mi i morao da oseća kao što mi osećamo, izvojevao je punu pobeđu uz Božju silu, koja mu je data kroz veru i koju je doneo nama u našem telu.

Zato je njegovo ime „Emanuilo“ - s nama Bog. Ne samo Bog s Njim, nego i Bog sa nama.

Od večnosti je Bog bio s Njim i mogao je s Njim i da ostane, da nije sebe dao za nas. Kada je čovek grehom bio odvojen od Boga, mi smo bili bez Boga. Bog je opet želeo da bude sa nama; onda je Isus postao jedan od „nas“, a time što je Bog bio s Njime, mogao je opet da bude „s nama“. Blagosloveno neka je Njegovo ime!

U ovome leži Isusova vera i sila. To je naš Iskupitelj: jedno sa Bogom i jedno sa čovekom. Tako može u potpunosti da spase svaku dušu, koja kroz njega dolazi Bogu.

Poglavlje 5 „Pokoren zakonu“

„Jer ovo da se misli među vama što je i u Hristu Isusu, koji ako je i bio u obličju Božijemu, nije se otimao da se isporedi s Bogom; nego je ponizio sam sebe uzevši obličje slugе, postavši kao i drugi ljudi i na oči nađe se kao čovjek.“ Filibljanima 2,5.-7. On je postao kao i drugi ljudi, onakvi kakvi su oni i gde su oni.

„Riječ postade tijelo“. On je uzeo udela u istom telu i krvi, u onome u čemu i ljudi imaju udela, nakon što je čovek pao u greh. Kao što stoji napisano: „A kad se navrší vrijeme, poslа Bog sina svojega jedinorodnoga, koji je rođen od žene i pokoren zakonu.“ Galatima 4,4.

Biti pokoren zakonu znači biti kriv, i proklet i stajati pod prokletstvom. Jer stoji napisano: „A znamo da sve što zakon govori - govori onima koji su pod zakonom ... i da sav svet bude kriv pred Bogom.“ (Čarnić) „Jer svi sagriješíše i izgubili su slavu Božíju.“ Rimljanima 3,19.23;6,14.

Krivica je ta koja donosi prokletstvo. Prorok Zaharija je video jednu „leteću knjigu“ (tj. svitak), „dužina joj dvadeset lakata, a širina deset lakata“. Gospod mu je rekao: „To je prokletstvo koje izаđe na svu zemlju.“ Šta je uzrok ovog prokletstva, koje leži na celoj zemlji? Čitamo: „Jer svaki koji krade istrijebiće se po njoj s jedne strane, i koji se god kune krivo istrijebiće se po njoj s druge strane.“ Zaharija 5,1-4.

Ova knjiga je Zakon Božji. Sa obe ploče Zakona navodi se jedna zapovest, po čemu vidimo da su obe ploče unete u tu knjigu. Svi lopovi - svi oni koji gaze Zakon u oblasti druge ploče - biće istrebljeni na toj strani Zakona. Svi oni koji se kunu krivo - svi koji gaze Zakon u oblasti prve ploče - biće istrebljeni na toj strani Zakona.

Nebeski izveštači ne moraju da zapisuju svaki greh svakog čoveka, nego samo na svitku, koji pripada svakom čoveku, zaokružuju odgovarajuću zapovest, koja se gazi sa svakim prestupom. Takav svitak prati svakog čoveka, ma kuda pošao, i ostaje čak u njegovoj kući: „Ja ću je pustiti, govori Gospod nad vojskama, te će doći na kuću lupežu i na kuću onoga koji se kune mojim imenom krivo; i stajaće mu usred kuće i satrće je, i drvlje joj i kamenje.“

Osim ako se ne ponudi neko sredstvo isceljenja, svitak Zakona ostaje sve dotle dok prokletstvo ne satire tog čoveka i njegovu kuću zajedno sa drvljem i kamenjem, a to znači, sve dok prokletstvo onog velikog dana ne satire Zemlju, kada će se elementi od vatre rastopiti. Zato se kaže: „Sila je grijeha“ i prokletstva „zakon“. 1. Korinćanima 15,56; Isaija 24,5.6; 2. Petrova 3,10-12.

Ali hvala Bogu: „Poslа Bog sina svojega ... koji je ... pokoren zakonu, da iskupi one koji su pod zakonom.“ Galatima 4,4.5. Svojim dolaskom On je svakoj duši, koja je pod Zakonom, doneo iskupljenje. Ali da bi čoveku pod Zakonom mogao da donese potpuno iskupljenje, On je morao sam da dođe čoveku, i

to onakav kakav je čovek, i tamo gde se čovek nalazi, naime pod Zakonom.

On je to i učinio. On se pokorio Zakonu. On je „okrivljen“. Postao je proklet. On je okrivljen baš onako kao i svako koji je kriv Zakonu. On je došao pod prokletstvo Zakona, kao i čovek koji povredom Zakona stoji pod prokletstvom. On je pao pod kletvu kao i svaki čovek na ovom svetu. 5. Mojsijeva 21,23: „Jer je proklet pred Bogom ko je obješen (na drvo – stih 22).“

U jevrejskom originalu značaj ovog teksta još je izraženiji: „Ko na drvetu visi on je prokletstvo Božje.“ A to je zaista slučaj sa Hristom, jer: „je on postao kletva za nas“ (Galatima 3,13.- Čarnić) Kad je bio pokoren Zakonu, sve je uzeo na sebe, što znači da bude pod Zakonom. On je postao kriv. On je postao proklet. On je postao kletva.

Imaj, međutim, uvek na umu da je On pod sve to „pokoren“. To sve nije došlo od njega, nego je On „pokoren“ pod Zakon, i to za nas koji smo pod Zakonom, koji smo zbog prestupa Zakona pod prokletstvom, koji stojimo pod kletvom zato što se krivo kunemo, lažemo, ubijamo, krademo i činimo sva druga ogrešenja o tu knjigu Zakona, koja nas prati na našim putevima i koja sa nama ostaje u našoj kući.

On je pokoren Zakonu, da bi otkupio one, koji su pod Zakonom. On je postao kletva, da bi otkupio one koji su prokleti, jer oni stoje pod Zakonom.

Svejedno za koga je ovo učinjeno i šta se time trebalo postići, ne sme se zaboraviti činjenica, da je On, da bi uopšte mogao da deluje, morao da bude stavljen pod Zakon, pod kojim su se već nalazili oni, za koje je je On to učinio.

Svaki čovek na svetu koji poznaje krivicu, može da zna šta je Isus osećao za njega. I na taj način može da zna koliko je Isus blizu njega. Ko zna šta je prokletstvo, može tačno da zna šta je Isus za njega osećao, i tako zna da je Isus potpuno bio u stanju da ima saučešće i da ga iskupi. Ko poznaje kletvu greha, zlo svoga srca, taj zna šta je Isus za njega iskusio i kako se potpuno sa njime poistovetio u svakom iskustvu. Isus je uzeo na sebe krivicu, prokletstvo, teret kletve i živio celog svog zemaljskog života u ovom svetu krivice, prokletstva i kletve savršenim životom pravednosti Božje, ne sagrašivši ni na jedan način. Čovek koji poznaje krivicu, prokletstvo i kletvu greha i zna da je Isus sve to zaista iskusio za njega i to osećao tako kao što čovek oseća, može sa verom u Hrista da doživi blagosloveno iskustvo savršenog života božanske pravednosti i da bude oslobođen krivice, prokletstva i kletve, tako da se u njegovom životu vidi da ga Isus potpuno čuva da ne greši.

Hristos je pokoren Zakonu da bi iskupio one koji su pod Zakonom. Ovo delo blagoslova učinjeno je za svakoga ko prihvata iskupljenje.

„Hristos je nas iskupio od kletve zakonske postavši za nas kletva.“ Nije bilo uzalud to što je Hristos postao kletva za nas. Sve što je time nameravano, učinjeno je za sve koji to žele da prihvate. Jer se sve to desilo „da među neznabošcima bude blagoslov Avraamov u Hristu Isusu, da obećanje Duha primimo kroz vjeru.“ Galatima 3,14.

Ma šta da je time nameravano i ma šta da je time postignuto, ne sme se nikada izgubiti iz vida činjenica da je Hristos svojim poniženjem i svojim odricanjem, time što je postao kao i svaki drugi čovek i telo, pokoren Zakonu - kriv, proklet, kletva -, i to tako stvamo i tako potpuno, kao i svaka druga duša željna iskupljenja.

Time što je sve to prošao, postao je uzrok večnog spasenja i u stanju je da čak iz najdublje izgubljenosti spase sve one, koji kroza Nj žele da dođu Bogu.

Poglavlje 6

„Rođen od žene“

Na koji način je Hristos postao telo? Kako je uzeo udela u ljudskoj prirodi? Na potpuno isti način kao što svi sinovi ljudski uzimaju udela u tome. Čitamo: „Budući pak da djeca imaju tijelo i krv, tako i on uze dijel u tome.“ „Tako i on“ znači na isti način. On je uzeo udela u telu i krvi kao ljudi, i to na isti način kao i oni. Kod ljudi se to dešava rođenjem. „Tako i on“, kao što stoji napisano: „Sin nam se rodi.“

Dalje s ovim u vezi stoji napisano: „A kad se navrší vrijeme, posla Bog sina svojega jedinorodnoga, koji je rođen od žene.“ Galatima 4,4. Pošto je rođen od žene, onda je u prirodi stvari, da se to moglo desiti na jedini način koji postoji na ovom svetu.

Ali zašto uopšte od žene? Zašto ne od čoveka? Iz jednostavnog razloga, što onda ne bi mogao da bude blizak čovečanstvu, onakvom kakvo je ono od pada u greh. On je rođen od žene, da bi mogao biti tamo gde je greh počeo u ljudskoj prirodi.

On je morao biti rođen od žene, jer je žena, a ne čovek, prva prestupila: „I Adam se ne prevari, a žena prevarivši se postade prestupnica.“ 1. Timotiju 2,14.

Da je Hristos kao ljudsko biće došao preko čoveka, onda ne bi mogao da pokrije celu oblast greha. Žena je sagrešila, i greh je bio na svetu, pre nego što je čovek sagrešio.

Da bi mogao da se suprotstavi svetu greha tamo gde se on zaista pojavio na zemlji, Hristos je rođen od žene. Da je drugačije došao, onda ne bi mogao da izvojuje potpuno iskupljenje čoveka od greha.

Ženino seme je bilo to, koje je trebalo da stane zmiji na glavu. Samo kao ženino seme i kao rođen od žene mogao je Hristos da se suprotstavi zmiji na njenom vlastitom tlu, baš tamo gde je greh i došao na naš svet.

Prestup je došao na naš svet upravo preko žene. Preko žene se najpre pojavio greh. Zato je za spasenje ljudi Otkupitelj morao da ide dalje negoli samo do čoveka, ako je hteo da se suprotstavi grehu, koji je došao na svet pre nego što je čovek sagrešio.

Zato je onaj, koji je trebalo da spase čoveka, „rođen od žene“. Tako je mogao da sledi greh unazad do samog izvora njegove pojave na svetu preko žene. Da bi uništio greh, od njegovog samog početka na ovom svetu sve do brisanja njegovih poslednjih ostataka, Hristos je morao, naravno, da uzme udela u ljudskoj prirodi, onakvoj kakva ona postoji od pojave greha. Da je drugačije, ne bi bilo nužno da bude rođen od žene. Da nije bilo potrebno da dođe u najuži dodir sa grehom koji postoji na svetu, takav kakav je u ljudskoj prirodi, da je smeo makar i za jedan jedini stepen da se odvoji od greha koji postoji u ljudskoj prirodi, onda ne bi morao da bude rođen od žene.

Pa ipak, On je došao od žene, a ne od čoveka. On je došao odatle odakle je greh došao na ovaj svet, a ne od čoveka, koji je prvi dospao u greh nakon što je greh došao na ovaj svet. Time je demonstrativno negirano svako opravdano pitanje da li možda između Hrista i greha, koji postoji na svetu, između njega i ljudske prirode, kakva postoji na ovom svetu pod grehom, ipak ne postoji neko odvajanje ili makar mala razlika. On je postao telo. On je učinjen grehom. On je postao telo, kakvo je telo zaista i takvo kakvo je telo na ovom svetu. On je učinjen grehom, tako kakav je greh zaista.

Takav je morao biti za spasenje izgubljenog čovečanstva. Da je samo za jedan jedini stepen ili makar za senku jednog stepena na bilo koji način odstupio od prirode onih, koje je došao da iskupi, onda bi promašio ceo svoj zadatak.

Pošto su oni, koje je hteo da iskupi, pod Zakonom, morao je i On da bude pokoren Zakonu; morao je da bude „proklet“ ili da bude „pod prokletstvom“, jer su oni, koje je hteo da iskupi, pod prokletstvom; morao je da postane greh, jer su oni grešnici, „prodani pod greh“. Morao je baš tako da postane telo, isto telo i krv, jer su telo i krv oni koje želi da spase, i morao je da bude rođen od žene, jer je greh najpre kroz ženu došao na svet. Bez ikakvog izuzetka ispunila se istina reči: „Zato beše dužan u svemu da bude kao braća.“ Jevrejima 2,17.

Da nije bio istoga tela kao i oni, koje je hteo da otkupi, onda bi bilo beskorisno da uopšte postane telo. I još više: jedino telo koje postoji na svetu, jeste jadno, grešno, izgubljeno ljudsko telo, koje poseduje

celo čovečanstvo; da to nije bilo ono telo koje je On uzeo, onda On zaista ne bi došao na svet, kojeg je morao da iskupi. Da je njegovo telo bilo drugačije od tela koje zaista postoji na svetu, onda je On doduše mogao da dođe na svet, ali praktično ne bi mogao da dopre do čoveka niti da mu pomogne, jer bi od njega bio tako daleko, kao da nikada nije ni došao. Onda bi On, naime, isto toliko bio udaljen od čoveka i isto toliko od nekog drugog sveta, kao da nikada nije došao.

Moramo u potpunosti razumeti da je Hristos svojim rođenjem uzeo udela u prirodi Marijinoj, „te žene“, koja ga je donela na svet. Međutim, telesno mudrovanje čoveka ne dozvoljava da je Bog morao da uzme na sebe to, da iz savršenstva svoje svetosti dođe onamo gde se čovek nalazi u svojoj grešnosti. To je razlog što se čine naponi da se pobegne od posledica ove slavne istine, ovog principa samoodricanja, razlog zašto je smišljena teorija, po kojoj je priroda device Marije bila drugačija nego priroda ostalih ljudi, a njeno telo ne baš sasvim isto kao kod drugih ljudi. Ovo tumačenje želi da nam predoči da je Marija specijalno za ovu svrhu, da bi mogla da rodi Hrista na doličan način, na neki poseban način bila obdarena nego drugi ljudi.

To je teorija, koja dostiže svoj vrhunac u poznatoj katoličkoj dogmi o bezgrešnom začeću. Mnogi protestanti, ako ne čak velika većina, kao i drugi nekatolici, govore da se ova dogma odnosi na to da je Marija začela Hrista preko Svetoga Duha. Međutim, apsolutno nije reč o tome. Uopšte se ne radi o začeću Hrista, nego o tome da je Marija u trenutku kad je nju njena majka začela, bila sačuvana od naslednog greha.

Ovo službeno i „nepogrešivo“ učenje o bezgrešnom začeću svečano je objavio papa Pije IX kao načelo vere. Osmog decembra 1854. on je ex cathedra rekao:

„Sa autoritetom našeg Gospoda Isusa Hrista i blagoslovenih apostola Petra i Pavla i sa vlastitim autoritetom izjavljujemo, objavljujemo i potvrđujemo da je učenje koje potvrđuje da je blažena Devica u trenutku svog začeća posebnom milošću svemoćnoga Boga u pogledu zasluga Isusa Hrista, Otkupitelja ljudskog roda, sačuvana od svakog poroka i nasledne krivice i ostala slobodna, od Boga otkriveno i zato moraju svi vernici čvrsto i nepokolebljivo da veruju u njega. Ako se neko, neka Bog sačuva, usudi da u srcu veruje drugačije nego što smo to mi odlučili, taj neka zna i neka razmišlja o tome da je sebi izrekao presudu, da je doživeo brodolom u veri i da je otpao od jedinstva Crkve. Svi oni osim toga svojim delom podležu kaznama određenim crkvenim pravom, ako se usude da to što pomisle u srcu, usmeno ili pismeno ili na bilo koji drugi način iskažu.“

Katolički pisci dalje objašnjavaju ovu dogmu:

„Stari spis, De Nativitate Christi' među delima Kiprijana kaže: ‚Pošto je Marijina priroda bila potpuno različita od ostatka čovečanstva, njoj je data ljudska priroda, ali ne i greh'.

Teodor, patrijarh jerusalimski, rekao je na drugom koncilu u Nikeji, da je Marija ‚zaista majka Božja i da je ona i pre i posle rođenja deteta bila devica; i ona je stvorena u stanju uzvišenijem i slavnijem od svih drugih priroda, kako duhovno tako i telesno.' „Catholic Belief“ 216,217.

Time se priroda Marije potpuno udaljava od stvarne jednakosti i srodnosti sa čovečanstvom i ljudskom prirodom. Pošto smo to jasno uvideli, pratićemo sledeći korak ovog nebiblijskog učenja. Kardinal Gibons:

„Mi potvrđujemo da je Drugo Lice blagoslovenog Trojstva, Reč Božja, koja je u svojoj božanskoj prirodi pre svake večnosti od Oca posvedočena i sa njime suštinski jednaka bila, ponovo posvedočena kad se navršilo vreme, tako što je On rođen od device. Tako je On od njenog materinskog krila dobio ljudsku prirodu iste suštine kao što je njena.

Ako se uzvišena tajna otelovljenja može izmeriti prema prirodnom redu, blagoslovena devica je, time što je osenjena Svetim Duhom, dala Drugom Licu moljenja dostojnoga Trojstva, onako kako majke to čine, stvarnu ljudsku prirodu iste suštine kao što je njena, zaista i istinski Majka Božja.“ „Faith of our Fathers“ 198,199.

Dve stvari se ovde ističu. Najpre se Marijina priroda označava ne samo kao „potpuno različita od ostatka čovečanstva“, nego „uzvišenija i slavnija od svih priroda“, čime se potpuno odvaja od normalne ljudske prirode.

Onda se za Isusa kaže da je On od nje dobio ljudsku prirodu iste suštine kao što je njena.

Kao što su dva i dva četiri, ovaj koncept uči da je ljudska priroda našeg Gospoda „sasvim različita“ bila od ostatka čovečanstva, odnosno da ona u stvari uopšte nije bila ljudska priroda.

Tako izgleda katolička dogma o Hristovoj ljudskoj prirodi. To je sasvim jednostavno nauka da Hristova priroda u stvarnosti nije bila ljudska priroda, nego božanska „uzvišenija i slavnija od svih drugih priroda“. Prema ovom učenju njegova ljudska priroda je toliko udaljena od čoveka, da je potpuno drugačija od prirode čovečanstva. To znači da je Hristos imao prirodu, u kojoj nije mogao da saoseća sa čovečanstvom.

Međutim, sve ovo nije Isusova vera. Isusova vera jeste da „budući pak da djeca imaju tijelo i krv, tako i on uze dijel u tome“.

Isusova vera je da je Bog poslao 'svoga sina u „obličju tijela grijehovnog“.

Prema Isusovoj veri „bješe dužan u svemu da bude kao braća“. „A on bolesti naše nosi“, da bi mogao „postradati s našijem slabostima“, i bio je „u svačemu iskuššan, kao i mi“. Ako nije bio takav kao što smo mi, onda ne bi mogao biti iskuššan „kao i mi“. Međutim, On je u svačemu iskuššan kao i mi“. Zato je i bio „u svačemu“ „kao i mi“.

Citati navedeni u ovom poglavlju iznose nam verovanje Rima u pogledu prirode Hrista i Marije. U drugom poglavlju Jevrejima poslanice i u srodnim tekstovima, kakvi su navedeni u ovoj knjizi, prikazuje se prava vera u pogledu ljudske prirode Hrista.

Vera Rima u pogledu prirode Hrista i Marije proističe iz opšte predstave neobnovljenog čoveka, da je Bog suviše čist i svet, da bi stanovao sa nama i u našoj grešnoj ljudskoj prirodi. Mi smo, grešni kakvi smo, suviše daleko od njega, od njegove čistote i sve-osti; zato On nije mogao, takav kakvi smo mi, da dođe kod nas.

Istinska vera - Hristova vera, jeste, da je On došao k nama upravo tamo gde smo mi daleko od Boga u našoj grešnosti, u našoj ljudskoj prirodi, koju je On uzeo. On, beskrajno Čisti i Sveti, koji Jeste, želi da u Hristu kroz Svetoga Duha bude sa nama i u nama, nama grešnima, izopačenima i izgubljenima, da bi nas spasao, očistio i posvetio.

Vera Rima jeste da mi moramo biti čisti i sveti, da bi Bog uopšte mogao da bude sa nama.

Vera Hristova jeste da Bog mora da bude sa nama i u nama da bismo mi uopšte mogli postati čisti i sveti.

Poglavlje 7

Zakon nasleđa

„I riječ postade tijelo“.

„A kad se navrší vrijeme, posla Bog sina svojega ... , koji je rođen od žene.“ Galatima 4,4.

„Gospod pusti na Nj bezakonje svijeh nas.“ Isaija 53,6.

Time što je Hristos rođen od žene, mogao je, kao što je već pomenuto, da sledi greh do njegovog porekla na Zemlji. On je morao da dođe od žene, da bi to mogao da učini. Takođe na njega su stavljeni svi naši gresi. Grehe celoga sveta, od njihovih prvih početaka do kraja, uzeo je On na sebe, i to oboje, greh kakav postoji po sebi, i greh, kakav se čini, greh kao sklonost i greh kao delo, nasleđeni greh, koji još uvek nismo počinili, i greh, koji postoji kao učinjeno delo.

Samo je na ovaj način naš greh mogao da bude bačen na Njega. Samo time što je pokoren zakonu nasleđa, mogao je da dosegne greh, kakav on zaista postoji u svojoj punini. On je mogao inače da uzme na sebe stvarno počinjeni greh zajedno sa krivicom i prokletstvom, koji su s time povezani, ali ne i one mnogostruke, svakom čoveku svojstvene i generacijama nasleđivane sklonosti ka grehu, koje se još uvek nisu izrazile u delu, a koje se nekom zgodnom prilikom otkrivaju kroz neki otvoreni postupak. Veliki Davidov greh je primer za to. Psalam 51,5; 2. Samuilova 11,2.

Otkupljenje ne bi bilo dovoljno, ako bi se odnosilo samo na stvarno počinjene grehe, - mi moramo da se sačuvamo od toga da ne činimo nove grehe. Da bi se to moglo desiti, mora se sprečiti i pokoriti nasleđena sklonost ka grehu. Neka sila mora da nas uzme u posed, koja će nas čuvati da ne grešimo, sila koja će pobediti ovu nasleđenu sklonost i naklonost.

Svi gresi koje smo zaista počinili, stavljeni su na njega. Njemu su uračunati, tako da se njegova pravednost može staviti na nas i uračunati nama. Time što je postao telo, što je rođen od žene i uzeo udela u tom telu i krvi kao i mi, time je sklonost ka grehu stavljena na njega, da bi se njegova pravednost mogla zaista otkriti u našem svakodnevnom životu.

Tako se On suprotstavio grehu u telu koje je uzeo i trijumfovao je nad njim: „ ... posla Bog sina svojega u obličju tijela grjehovnoga, i za grijeh osudi grijeh u tijelu.“ Rimljanima 8,3. Dalje se kaže: „Jer je on mir naš ... i razvali ... neprijateljstvo tijelom svojim.“ Efescima 2,14.

Gresi koje smo mi učinili, njemu su pripisani, da se njegova pravednost pripiše nama. Isto tako nas njegova pobjeda nad telom i nad sklonošću ka grehu osposobljava za pobjedu nad istom sklonošću u našem telu. Time što se On suprotstavio grešnim sklonostima tela i u ovom telu otkrio pravednost, time nas On osposobljava da u njemu i kroz njega to isto učinimo u našem telu.

Za grehe koje smo zaista počinili u prošlosti, njegova pravednost nam se isto tako uračunava, kao što su njemu uračunati naši gresi. Međutim, da bi nas sačuvala od grešenja, nama se u našem telu isto tako daruje njegova pravednost, kao što je naše telo zajedno sa njegovom sklonošću ka grehu njemu darovano. Tako je On savršeni Iskupitelj. On nas iskupljuje kako od svih greha koje smo već počinili, tako i od svih greha koje bismo, odvojeni od Njega, mogli da počinimo.

Da On nije prihvatio isto telo i krv kao deca ljudska sa svim sklonostima ka grehu, onda ne bi bilo nikakvog objašnjenja ili obrazloženja za njegov rodoslov koji je dat u Bibliji. On je bio potomak Davidov. On je bio potomak Avramov. On je bio potomak Adamov. I time što je rođen od žene, dosegao je greh još pre Adama, tamo gde se on prvobitno pojavio na ovom svetu.

Među Hristovim precima nalaze se: Jojakim (u Mateju 1,11. po Vukovom prevodu Jehonija, a u Jeremiji 22,18. Joakim, po Daničiću - prim.prev.), koji je zbog svoje zloće trebalo da bude pogreben „pogrebom magarećim“, pošto je rečeno za njegov leš „izvući će se i baciće se iza vrata Jerusalimskih“, (Jeremija 22,19.); Manasija koji je zaveo decu Izrailjevu „te činiše gore nego narodi koje istrijebi Gospod“ (2. Carevima 21,9.); Ahaz, koji je otkrio golotinju Jude i u svom prestupu dražio Gospoda; i Rovoam, koji je rođen Solomunu nakon što se ovaj odvratio od Boga, Solomun sam, sin Davidov sa Vitsavejom. Među Hristovim precima nalaze se dalje Ruta Moavka, i kurva Rava, Avram, Isak, Jesej, Asa (Avija), Josafat, Ezekija i Josija: oni najgori zajedno sa onim najboljima. A zabeležena su dobra dela kao i zla dela, takođe i zla dela najboljih od njih. A pritom u ovom popisu predaka jedva da ima nekoga, u čijem životu nije zabeležen neki promašaj.

I tu, na kraju te tablice predaka Reč je postala „telo“ i stanovala među nama. Bila je to poslednja grana tog rodoslovnog drveta, kad je Hristos „rođen od žene“. Iz rodoslovne linije sa takvim precima Bog je dozvolio da se pojavi njegov Sin „u obličju tijela grjehovnoga“ (Rimljanima 8,3). Takva loza i takvo poreklo za Hrista su imali isti značaj kao i za svakog drugog čoveka, koji stoji pod velikim Zakonom, koji pohodi grehe otačke na sinovima do trećeg i do četvrtog kolena. Prilikom velikog kušanja u pustinji, kao i za vreme čitavog njegovog života u telu, Hristovo poreklo u celoj svojoj širini igralo je veliku ulogu.

Tako je Hristos nosio grehe sveta na taj način što su mu oni uračunati, i preko zakona nasleđa. Opterećen ovim strašnim nedostacima On je pobedonosno izdržao borbu, koju su praroditelji bez i najmanje opterećenja izgubili.

Svojom smrću On je platio krivicu svih počinjenih greha i s pravom može da podari svoju pravednost svima koji je žele prihvatiti. Time što je osudio greh u telu i razvalio neprijateljstvo telom svojim, On oslobađa od sile zakona nasleđa i s pravom može svakome koji želi da ga prihvati, da da svoju božansku prirodu, a time i moć koja ga uzdiže iznad ovog zakona i čuva ga u tom položaju.

Zapisano je: „A kad se navršu vrijeme, posla Bog sina svojega jedinorodnoga, koji je rođen od žene i pokoren zakonu, da iskupi one koji su pod zakonom, da primimo posinaštvo.“ Galatima 4,4. „Posla Bog sina svojega u obličju tijela grjehovnoga, i za grijeh osudi grijeh u tijelu, da se pravda zakona ispuni u

nama koji ne živimo po tijelu nego po duhu.“ Rimljanima 8,3.4. „Jer je on mir naš, koji ... razvali ... neprijateljstvo tijelom svojim ... da iz oboje (Boga i čoveka) načini sobom jednoga novog čovjeka, čineći mir.“ Efescima 2,14.15.

„Zato bješe dužan u svemu da bude kao braća ... jer u čemu postrada i iskušan bi u onome može pomoći i onima koji se iskušavaju.“ Jevrejima 2,17.18. Bez obzira da li kušanje dolazi iznutra ili spolja, Hristos je savršeni štit protiv greha.

U činjenici da je Bog poslao svoga Sina u obličju tela grehovnoga na Zemlju, da je uzeo našu prirodu u njenoj grešnosti i izopačenosti i da Bog uprkos ovoj prirodi stalno boravi kod njega i u njemu, On je za sva vremena dao čvrst dokaz, da nema nijednog čoveka na Zemlji, koji je toliko opterećen grehom i izgubljen, u kome Bog ne bi rado boravio, spasao ga i doveo na put božanske pravednosti.

To je razlog za Njegovo ime Emanuilo - „S nama Bog“.

Poglavlje 8

Jednak u svemu

Posebno treba obratiti pažnju na to da se izjave u prva dva poglavlja Jevrejima poslanice o Hristovoj ličnosti specijalno odnose na prirodu Hristovog bića. U Filibljanima 2,5-8 naročito se predstavlja Hristovo srodstvo sa Bogom i sa čovekom. „Imajte u sebi istu misao koju Hristos Isus ima; On, koji je u obličju Božijem, nije smatrao kao nešto prigrabljeno - to što je jednak Bogu, nego je lišio samoga sebe, kada je uzeo obličje sluga i postao sličan ljudima. I našavši se u liku kao čovek On je unizio samoga sebe i postao poslušan do smrti, do smrti na krstu.“ (Čarnić) Kad se Hristos ponizio, postao je čovek, i Bog se otkrio u čoveku. On se otkrio i kao čovek i kao Bog. U Hristu se susreću Bog i čovek u miru i postaju jedno. „Jer je On mir naš, koji oboje (Boga i čoveka) sastavi u jedno, i razvali ... neprijateljstvo tijelom svojim ... da iz oboje načini sobom jednoga novog čovjeka, čineći mir.“ Efescima 2,14.15.

Onaj koji je imao obličje Boga, uzeo je obličje čoveka. Onaj koji je bio jednak Bogu, postao je jednak čoveku. Tvorac i Gospod postao je stvorenje i sluga. Onaj koji je imao obličje Boga, primio je obličje čoveka. Onaj koji je bio Bog i Duh, postao je čovek i telo. Jovan 1,1.14.

To se ne odnosi samo na Njegovo obličje, nego i na Njegovo biće. Hristos je bio jednak Bogu u tom smislu što je imao istu prirodu, isto biće kao Bog. On se izjednačio s čovekom u tom smislu što je uzeo njegovu prirodu i njegovo celo biće.

Hristos je bio Bog. Postao je čovek; a kad je postao čovek, onda je zaista postao čovek, kao što je zaista bio Bog. Postao je čovek, da bi spasao čoveka. On je došao tamo gde je čovek bio, da bi čoveka odveo tamo, gde je On sam bio i jeste.

Čovek je telo. 1. Mojsijeva 6,3; Jovan 3,6. „I riječ postade tijelo.“ Jovan 1,14. Jevrejima 2,14.

Čovek je pod Zakonom. Rimljanima 3,19.(Čarnić). Hristos je „pokoren zakonu“. Galatima 4,4.

Čovek je pod kletvom. Galatima 3,10. Zaharija 5,1-4. „Hristos je ... postao kletva.“ Galatima 3,13. (Čarnić).

Čovek je prodan pod greh. Rimljanima 7,14. I ogrezao u bezakonju. Isaija 1,4.

Ali „Gospod pusti na Nj bezakonje svih nas“. Isaija 53,6.

Čovek je „tijelo grješno“. Rimljanima 6,6. Hristos je učinjen „griješom“. 2. Korinćanima 5,21.

Tako vidimo da je Hristos doslovno morao „u svemu da bude kao braća“ (Jevrejima 2,17).

Tako je Hristos „učinjen“ onim što nije bio, da bi čoveka sada i za svu večnost učinio onim što on nije.

Hristos je bio Sin Božji. Postao je sin čovečji, da bi sinovi ljudski mogli postati sinovi Božji. Galatima 4,4; 1. Jovanova 3,1.

Hristos je bio Duh. 1. Korinćanima 15,45. Postao je telo, da bi čovek, koji jeste telo, mogao postati duh. Jovan 3,6; Rimljanima 8,8-10.

Hristos koji je imao potpuno božansku prirodu, uzeo je udela u ljudskoj prirodi, da bismo mi, koji imamo potpuno ljudsku prirodu, mogli da uzmemo udela u božanskoj prirodi. 2. Petrova 1,4.

Hristos koji nije znao za greh, učinjen je grehom, odnosno grešnošću čoveka, da bismo mi, koji nismo poznavali pravednost, učinjeni pravednošću, naime Božjom pravednošću.

Božja pravednost, kojom je čovek u Hristu učinjen, jeste stvarna pravednost. Isto tako stvaran bio je i greh, kojim je Hristos učinjen u telu. I kao što su stvarni gresi koji nas opterećuju, oni su i za Hrista postali stvarni gresi, kad su stavljeni na Njega. Isto je tako i sa krivicom, koja donosi grehe sa sobom. I kao što je krivica greha ležala na nama, tako je ta ista krivica stavljena i na Njega, kada je ove grehe uzeo na sebe.

I kao što je osećanje prokletstva i obeshrabrenja za nas bilo stvarnost, kad su naši gresi ležali na nama, tako je to isto prokletstvo i obeshrabrenje postalo stvarnost za Hrista, kad je krivica ovih greha prenesena na Njega.

Dakle, Hristos je na pravi način iskusio krivicu, prokletstvo i obeshrabrenje koje proizlazi iz svesti o grehu, kao istinsku stvarnost, baš kao što je doživljava i svaki drugi grešnik koji živi na Zemlji. Ova činjenica koja uliva poštovanje predočava svakom čoveku koji je pao u greh veličanstvenu istinu, da Božja pravednost sa svojim mirom, svojim spokojstvom i svojom radošću za hrišćane ovde na Zemlji postaje svesno iskustvo, koje je isto tako stvarno kao i iskustvo svetih na nebu.

On, koji je poznao uzvišenost Božje pravednosti, poznao je dubinu greha čoveka. „Pravedni sluga moj opravdaće mnoge svojim poznanjem.“ Isaija 53,11. Svojim poznanjem On je u stanju da oslobodi svakog grešnika iz najdublje dubine greha i da ga podigne na najviše visine pravednosti, naime pravednosti samoga Boga.

Kad se za Hrista kaže da je morao da postane jednak sa nama „u svemu“, onda to znači da je baš u svemu bio jednak sa nama. To se toliko obistinilo da je mogao da kaže za sebe ono isto što mi moramo reći o sebi: „Ja ne mogu ništa činiti sam od sebe“. Jovan 5,30.

To se toliko slaže sa njim, da je On u slabosti i manjkavosti tela - našeg tela, koje je On uzeo - bio takav, kakav je čovek koji nema Boga i Hrista. Samo bez Boga čovek ne može ništa da čini. S Bogom i kroz Njega može sve. „Sve mogu u Isusu Hristu, koji mi moć daje“, ali „bez mene ne možete činiti ništa.“ Filibljanima 4,13; Jovan 15,5.

Kad Hristos kaže: „Ja ne mogu ništa činiti sam od sebe“, to onda pokazuje, jednom zauvek, da je Hristos sam po sebi - zbog naših slabosti, naše nasleđene grešnosti i greha koje smo počinili, a koji su stavljeni na Njega - u telu bio potpuno jednak čoveku, koji stoji u slabostima tela i opterećen je nasleđenim i počinjenim gresima. U ovom stanju, opterećen gresima sveta, kušan u svemu kao i mi, On u božanskoj veri uzvikuje: „Ja ću se u njega uzdati.“ Jevrejima 2,13.

On „dođe da iznađe i spase izgubljeno“. Matej 18,11. Ali da bi to postigao, morao je da dođe tamo gde se izgubljeni nalaze i sam je morao da se zaputi među izgubljene. On „bi metnut među zločince“ Isaija 53,12. On je učinjen „grehom“. 2. Korinćanima 5,21. I u ovom stanju slabosti i iznemoglosti izgubljenih On je svoje poverenje stavio na Boga, da će ga On osloboditi i spasti. Opterećen gresima sveta i kušan u svemu kao i mi, On se nadao i pouzdao u Boga da će ga spasti iz svih greha i sačuvati od grešenja. Psalam 69,1-21; 71,1-20; 22,1-22; 31,1-5.

To je Isusova vera! To je tačka, na kojoj Isusova vera doseže izgubljenog, grešnog čoveka i pomaže mu! Time je savršeno dokazano da na celom svetu nema nijednog čoveka, za koga nema nade u Bogu! Nijedan nije tako izgubljen, da sa poverenjem u Boga ne može postići ovu veru, a sa njom i spasenje! Sa ovom verom Hristos je došao na mesto izgubljenog čoveka i nadao se i pouzdao u Božje spasenje od greha i u Njegovu moć, da Ga može sačuvati od greha! Njegova pobeda je ta, koja svakome čoveku na svetu omogućuje onu božansku veru, kroz koju se čovek nada i uzda u Boga, a kroz Njegovu silu može da nađe spasenje od greha i zaštitu od grešenja! Ta vera, koju je On pokazivao i kojom je izvojevao pobedu nad svetom, nad telom i đavolom, jeste Njegov dobrovoljni dar za svakog izgubljenog čoveka na ovom svetu! Na ovaj način „vjera je naša ova pobjeda koja pobijedi svijet“! 1. Jovanova 5,4.

Načelnik i svršitelj ove vere je Isus. Jevrejima 12,2.

To je Hristova vera, koja se daje ljudima i koju čovek mora da prihvati, da bi mogao biti spasen! To je vera Isusova, koju sada u vreme treće anđeoske vesti moraju prihvatiti i zadržati svi koji žele da budu sačuvani da se ne poklone zveri i ikoni njezinoj i koji žele da budu sposobni da drže Božje zapovesti! Upravo je ta vera ona na koju se odnose završne reči trostruke anđeoske vesti: „Ovdje je trpljenje svetijeh, koji drže zapovijesti Božije i vjeru Isusovu.“ Otkrivenje 14,12.

Rezime i suština svega što smo govorili jeste: „Imamo takvoga prvosveštenika.“ Jevrejima 8,1. (Čarnić) Činjenice koje proizlaze iz prva dva poglavlja Jevrejima poslanice jesu nužna pretpostavka i uvod u Njegovu službu kao prvosveštenika. „Stoga je bilo potrebno da u svemu bude sličan braći, da bude milosrdan i veran prvosveštenik pred Bogom, da okajava grehe naroda. Jer, zato što je i sam trpeo kada je bio kušan, može da pomogne onima koji se iskušavaju.“ Jevrejima 2,17.18. (Čarnić)

Poglavlje 9

Druga obeležja našeg prvosveštenika

Treće poglavlje Jevrejima poslanice počinje opomenom: „Stoga, braćo sveta, vi koji učestvujete u nebeskom pozivu, upravite svoje misli na apostola i prvosveštenika naše veroispovesti, Isusa, koji je veran onome koji Ga je postavio.“ (Čarnić). U prethodnim poglavljima je prikazano da je Hristos u telu „u svemu“ bio jednak sa čovekom i da je postao naš krvni srodnik. Sada smo pozvani da posmatramo Njegovu veru koju je pokazivao u ovom stanju.

Prvi Adam nije bio veran. Drugi Adam je bio „veran onome koji Ga je postavio, kao što je bio i Mojsije u svem domu njegovom (Božjem)“. „Koji je veran onome koji Ga je postavio, kao što je bio i Mojsije u svem domu njegovom . Jer ovaj je udostojen veće slave od Mojsija - kao što veću čast od doma ima onaj koji ga je sagrađio. Svaki dom, naime, neko gradi, a Bog je sve sagrađio. I Mojsije je, doduše, bio veran u svem domu Njegovom kao sluga - za svedočanstvo onoga što je imalo da se kaže, a Hristos je kao sin nad svojim domom; mi smo Njegov dom, ako pouzdanje i slavnu nadu (do kraja čvrstu) održimo.“ Jevrejima 3,2-6.(Čarnić)

Kao sledeće navodi se Izrailj. Nakon što je Izrailj izašao iz Egipta, nije se pokazao veran. Zbog neverstva je propustio da uđe u mir Božji. Pozivajući se na ovo iskustvo, daje nam se opomena: „Bojmo se, dakle, da se ko od vas, dok je još ostavljeno obećanje da se uđe u Njegov mir, ne pokaže da je zakasnio. Jer i mi smo čuli radosnu vest kao i oni; ali im ne pomože reč koju su čuli, zato što nije bila spojena sa verom kod onih koji su je čuli. U mir, naime, ulazimo mi koji smo poverovali.“ Jevrejima 4,1-3. (Čarnić) Mi ulazimo u mir, jer verujemo da se Hristos žrtvovao za naše grehe.

U veri u Onoga, koji je bio veran u svakoj dužnosti i kušanju života, dobijamo oprostjenje svih naših greha i ulazimo u Njegov mir. Mi ulazimo u Njegov mir i ostajemo u njemu time što uzimamo učešća u njegovoj vernosti, jer u njegovoj vernosti bićemo verni njemu, koji nas je izabrao. Kad posmatramo „prvosveštenika naše veroispovesti“ u njegovoj vernosti, moramo uvek da se setimo reči: „Mi nemamo prvosveštenika koji ne može saosećati sa našim slabostima, nego je On u svemu bio iskušan - slično nama - izuzev greha.“ Jevrejima 4,15. (Čarnić).

„Mi nemamo prvosveštenika koji ne može saosećati sa našim slabostima“. Prema tome, mi imamo prvosveštenika, koji može saosećati sa našim slabostima. On to može i to je činio, prosto zato „što je u svemu bio iskušan - slično nama.“ Nema nijedne tačke u kojoj neka duša može biti kušana, a da Hristos nije isto tako kušan. On je osećao iskušenje baš kao i svaki drugi čovek. I mada je u svemu bio iskušan kao mi, mada je moć iskušenja za njega isto tako bila stvarnost kao za bilo kog čoveka, On je u svemu ostao veran i uvek je odolevao „bez greha“. Svako ko zaista veruje u Njega i u Njegovu vernost, može da izdrži i odoli svim iskušenjima, bez greha.

To je naše spasenje: On je postao telo kao ljudi; stoga je bilo potrebno da u svemu bude sličan braći i da u svemu bude iskušan kao mi, „da bude milosrdan i veran prvosveštenik pred Bogom“, ne samo „da okajava grehe naroda“, nego i „da pomogne“ - tj. da podrži, podupre, da oslobodi od stradanja - one „koji se iskušavaju“. On je naš milosrdan, veran prvosveštenik, koji nam pomaže i podržava kad smo u iskušenju. On nas „podupire“ u iskušenju i čuva nas od pada u greh. On nam pomaže u iskušenju tako da ne budemo iskušani, nego da ga savladamo i odnesemo pobjedu time što nećemo zgrešiti.

„Kad, dakle, imamo velikog prvosveštenika koji je prošao nebesa, Isusa, Sina Božijeg, držimo se čvrsto našeg veroispovedanja.“ Jevrejima 4,14. (Čarnić) Iz istog razloga „pristupajmo, dakle, slobodno prestolu blagodat, da primimo milost i nađemo blagodat kad nam zatreba pomoć.“ Jevrejima 4,16. (Čarnić)

Vernost našeg prvosveštenika opisuje se dalje: „Jer svaki prvosveštenik, koji se uzima od ljudi, postavlja se za ljude - da služi pred Bogom, da prinosi darove i žrtve za grehe, kao čovek koji može da bude uviđavan prema onima koji ne znaju i blude, pošto je i sam podložan slabosti.“ Jevrejima 5,1.2. (Čarnić)

Kao milosrdan i veran prvosveštenik, koji mnoge sinove treba da dovede u slavu i kao začetnik njihovog spasenja dolikovalo je Njemu da bude „i sam podložan slabosti“. On je morao da bude iskušan i prokušan, „bolnik i vičan bolestima“ Isaija 53,3. „U svemu“ je morao da ima udela u ljudskom iskustvu. Zaista, on može „da saosjeća sa onima koji su u neznanju i zabludi“. Jevrejima 5,2. (SPC) To se sve nalazi u misli da je Hristu dolikovalo da „stradanjima“ postane savršen, „da bude milosrdan i veran prvosveštenik pred Bogom“.

„I niko sam sebi ne uzima ove časti (da bude prvosveštenik), nego ga Bog poziva - kao i Aarona. Tako i Hristos ne proslavi samoga sebe da bude prvosveštenik, nego onaj koji mu reče: 'Ti si Sin moj, ja sam te danas rodio.', kao što i na drugom mestu govori: 'Ti si sveštenik doveka po redu Melhisedekovu.' On je za vreme svoga života u telu krepkim jaukom i suzama prineo molitve i usrdna moljenja onome koji ga je mogao spasti smrti, i bi uslišen za svoju bogobojaznost. Iako je bio Sin, nauči se poslušnosti od onoga što je pretrpeo, i došavši do savršenstva postade svima - koji su mu poslušni -začetnik večnoga spasenja, nazvan od Boga prvosveštenik po redu Melhisedekovu.“ Jevrejima 5,4-10. (Čarnić)

„I ukoliko ne biva bez zakletve, jer su oni drugi postali bez zakletve, - on pak sa zakletvom - posredstvom onoga koji mu govori: 'Zakle se Gospod i neće se pokajati: ti si sveštenik doveka', utoliko je i Isus postao jamac boljeg saveza.“ Jevrejima 7, 20-22. (Čarnić) U odnosu na sve druge Hristos je zakletvom Božjom učinjen sveštenikom. U tom „boljem savezu“ („boljem zavjetu“ -SPC), „imamo takvoga prvosveštenika“.

„I oni su u velikom broju postali sveštenici (po levitskom redu), zato što im smrt ne dozvoljava da ostanu; ovaj pak ima neprolazno sveštenstvo zato što On ostaje doveka.“ Jevrejima 7,23.24. (Čarnić) Zakletvom Božjom On je sveštenik za svu večnost, „ po sili života vječnoga“. On „ostaje vavijek“ i ima „vječno sveštenstvo“. „Zato i može vavijek spasti one koji kroza Nj dolaze k Bogu, kad svagda živi da se može moliti za njih.“ Jevrejima 7,25. Takvoga prvosveštenika mi imamo.

„Nama je, naime, i dolikovao takav prvosveštenik, koji je svet, bezazlen, neokaljan, odvojen od grešnika i koji je postao viši od nebesa; koji nema svakodnevno potrebu - kao prvosveštenici - da prinosi žrtve prvo za svoje sopstvene grehe, a zatim za grehe naroda; jer je On to učinio jednom zasvagda kada je prineo samoga sebe. Zakon, naime, postavlja slabe ljude za prvosveštenike, a reč zakletve, date posle zakona, Sina (za prvosveštenika) koji je doveka savršen.“ Jevrejima 7,26-28.

Poglavlje 10

„Glavna stvar“

„U ovome što je rečeno glavna stvar je: imamo takvoga prvosveštenika.“ Jevrejima 8,1 (Čarnić).
U čemu je ta glavna stvar? U tome:

1. što je On, koji je bio toliko veći od anđela, veliki kao Bog, postao toliko manji od anđela, mali kao čovek;
2. što je On, koji je imao prirodu Boga, došao sa prirodom čoveka;
3. što je On, koji je u svemu bio jednak Bogu, postao u svemu jednak čoveku;
4. što je Hristos kao čovek u svemu iskušán kao čovek, ali nikada nije pogrešio, nego je u svemu ostao veran Onome koji ga je pozvao;
5. što je On kao čovek u svemu bio kušan kao mi, nosio naše slabosti i stradanjem postao savršen da bi mogao da bude milostiv i veran prvosveštenik, koga je Bog pozvao;
6. što je On silom večnoga života učinjen prvosveštenikom;
7. što je On zakletvom Božjom učinjen sveštenikom;

To su obeležja prvosveštenika Hrista, koja su zabeležena u Reči Božjoj, a koja se mogu obuhvatiti jednom reči: „Imamo takvoga prvosveštenika.“

Svakako, to je samo jedan deo te glavne stvari, Jer celi iskaz o toj glavnoj stvari glasi: „Imamo takvoga prvosveštenika koji je seo s desne strane prestola veličanstva na nebesima, kao služitelj svetinje i prave skinije koju je podigao Gospod, a ne čovek.“ Jevrejima 8,1.2. (Čarnić)

Na Zemlji se nalazila svetinja, koju su sagradili i podigli ljudi. Naravno, ova svetinja je nastala pod Božjim vodstvom, ali se ipak razlikovala od svetinje, „prave skinije“, koju je podigao Gospod, a ne čovek; ona se utoliko razlikovala, koliko se uopšte razlikuje ljudsko delo od Božjeg dela.

Ta „zemaljska svetinja“ i služba u njoj možda se kraće i jasnije objašnjava u Jevrejima poslanici 9 nego bilo gde u Svetom pismu. „Jer je bio uređen prvi deo skinije u kom beše svećnjak, i sto, i postavljeni hlebovi, - što se zove Svetinja. A iza druge zavese beše skinija koja se zove Svetinja nad svetinjama, sa zlatnom kadionicom i kovčegom zaveta, obloženim svuda zlatom, u kom beše zlatan sud sa manom, i Aaronov štap koji je procvetao, i zavetne ploče, a nad njim heruvimi slave Božije koji osenjivahu poklopac pomirenja; o svemu ovome se sad ne može govoriti u pojedinostima.“ Jevrejima 9,2-5. (Čarnić)

„Pošto je to tako uređeno, u prvi deo skinije svagda ulaze sveštenici kad vrše svoju službu, a u drugi deo skinije samo prvosveštenik jednom u godini, ne bez krvi, koju prinosi za svoje i za narodne grehe učinjene iz neznanja. Ovim Duh Sveti pokazuje da put u svetinju nad svetinjama još nije otkriven, dok još postoji prvi deo skinije, koja je simbolična slika za sadašnje vreme, po kojoj se prinose darovi i žrtve nesposobne da u pogledu savesti dovedu do savršenstva onoga koji Bogu tako služi, pošto se osnivaju samo na jelima i pićima i raznim pranjima - kao telesnim propisima određenim do vremena boljeg poretka. Hristos pak dođe kao prvosveštenik budućih dobara i uđe jednom zasvagda u svetinju kroz veću i savršeniju skiniju koja nije rukom načinjena, to jest, nije od ove tvorevine, i to ne krvlju jaraca i junaca, nego svojom sopstvenom krvlju, te nađe večni otkup.“ Jevrejima 9,6-12. (Čarnić)

Ova zemaljska svetinja bila je samo „slika“ i to slika „za sadašnje vreme“. U njoj su služili sveštenici i prvosveštenici i prinosili svoje darove i žrtve. Sveštenstvo i sveštentička služba, darovi i žrtve bili su, međutim, kao i svetinja sama, samo „slika za sadašnje vreme“, jer nisu mogle da „dovedu do savršenstva“ u pogledu savesti one koji su tu vršili Božju službu.

Svetinja i skinija bile su samo slika svetinje i prave skinije koju je podigao Gospod, a ne čovek.

Prvosveštenik one skinije bio je samo slika Hrista, prvosveštenika prave svetinje.

Prvosveštentička služba zemaljske svetinje bila je samo slika službe Hrista, našeg velikog prvosveštenika, „koji je seo s desne strane prestola veličanstva na nebesima, kao služitelj svetinje i prave skinije koju je podigao Gospod, a ne čovek.“ Jevrejima 8,2. (Čarnić)

Žrtve sveštenstva u zemaljskoj službi u svetinji bile su samo slika žrtve Hrista, pravoga prvosveštenika u njegovoj službi u pravoj skiniji.

Pravi smisao i značaj celog zemaljskog sveštenstva i službe u svetinji jeste, dakle, u stvari Hristos. Sve što je bilo u vezi sa svetinjom, bilo je bez značaja, ako nije ukazivalo na Hrista; upravo kao što je Hristos pravi sveštenik hrišćanstva, čega je levitsko sveštenstvo bilo slika, tako je i svetinja, u kojoj Hristos služi, prava hrišćanska svetinja, čega je u levitsko vreme zemaljska svetinja bila slika. Kao što je napisano: „Kad bi on, dakle, bio na zemlji, ne bi bio ni sveštenik, pošto tu ima sveštenika koji prinose darove po zakonu; oni služe slici i senci nebeskih stvari, kao što je Mojsiju prorečeno kada je trebalo da podigne skiniju: ‚Gledaj‘, reče, naime, ‚da načiniš sve po uzoru koji ti je pokazan na gori.‘, Jevrejima 8,4.5. (Čarnić)

„Moraju se, dakle, slike nebeskih stvari ovim čistiti, a same nebeske stvari boljim žrtvama od ovih. Jer Hristos ne uđe u rukotvorenu svetinju, sliku one prave svetinje, nego u samo nebo, da se sad pokaže pred licem Božijim za nas.“ Jevrejima 9,23.24. (Čarnić) A tamo „na nebu“ pokazan je u novozavetno doba presto Božji, zlatni oltar i anđeo sa zlatnom kadionicom, koji je prinosio tamjan za molitve svih svetih. „I podiže se pred Bogom iz anđelove ruke dim od tamjana za molitve svetih.“ Otkrivenje 4,5; 8,2-4. U isto vreme „na nebu“ viđen je i hram Božji; „I otvori se hram Božiji na nebu i pokaza se kovčeg njegovog saveza u njegovom hramu.“ Otkrivenje 11,19; 15,5-8. (Čarnić) Tamo je pokazano i „sedam vatrenih buktinja“. One su gorele „pred prestolom“. Otkrivenje 4,5. Tamo je pokazan i neko „nalik na Sina čovečijeg“, koji je bio obučen u prvosveštenu haljinu. Otkrivenje 1,13.

Postoji dakle hrišćanska svetinja, čija je stara svetinja bila samo „slika“ ili kopija. Isto tako postoji hrišćanska služba prvosveštenika, čija je stara služba prvosveštenika bila slika. I postoji služba Hrista, našeg prvosveštenika, u ovoj svetinji, kao što postoji i služba starog sveštenstva u staroj zemaljskoj svetinji. Prema tome: „U ovome što je rečeno glavna je stvar: imamo takvoga prvosveštenika koji je seo s desne strane prestola veličanstva na nebesima, kao služitelj svetinje i prave skinije koju je podigao Gospod a ne čovek.“ Jevrejima 8,1.2. (Čarnić)

Poglavlje 11

Svrha Svetinje

Kad je Bog izrailjskom narodu dao uputstvo da načine svetinju prema uzoru na nebu, koja je trebalo da bude slika za današnje vreme, tada im je rekao: „I neka mi načine svetinju, da među njima nastavam.“ 2. Mojsijeva 25,8.

Svrha svetinje je bila da Bog nastava među njima. U sledećim stihovima se to još bliže opisuje: „I ondje ću se sastajati sa sinovima Izrailjevijem, da se osvećuje slavom mojom. I osvetiću šator od sastanka i oltar; i Arona i sinove njegove osvetiću da su mi sveštenici. I nastavaću među sinovima Izrailjevijem, i biću im Bog. I poznaće da sam ja Gospod Bog njihov, koji sam ih izveo iz zemlje Misirske da nastavam među njima, ja Gospod Bog njihov.“ 2. Mojsijeva 29,43-46. Uporedi 3. Mojsijevu 26,11.12.

Svrha svetinje ni u kom slučaju nije ispunjena samo u tome da Bog stanuje među njima ili da se svetinja podigne usred izrailjskog logora. Upravo je u ovome velika greška, koju je izrailjski narod počinio u pogledu svetinje; i tu leži razlog zašto su Jevreji pravu svrhu svetinje skoro u potpunosti izgubili iz vida. Gradnja svetinje i njeno podizanje usred izrailjskog logora bila je za mnoge Izrailjce dovoljna; oni su mislili da je Bog sada na taj način stanovao među njima.

Istina je da je Bog preko šekine bio prisutan u svetinji, ali sama svetinja usred logora, sa svim svojim dragocenim predmetima, nije bila potpuna svetinja. Tu su spadale i žrtve i darovi naroda i žrtve i darovi za narod. Tu su takođe spadali i sveštenici i služba koju su oni svakodnevno obavljali, a tu je spadao i prvosveštenik sa svojom svetom službom. Bez svega toga svetinja je bila za Izrailjce praktično prazan predmet, čak i kad je Bog u njoj nastavao.

Šta je bio značaj i svrha ovih stvari? Pogledajmo. Kad bi neki Izrailjac sagrešio „nehotice štogod

što je Gospod Bog njegov zabranio da se ne čini, te skrivi“, onda je on dovodio po slobodnoj volji jagnje za žrtvu pred vrata svetinje. Pre nego što je jagnje prinošeno na žrtvu, stavljao je grešnik svoje ruke na glavu životinje i priznavao svoje grehe. To jagnje je za njega prihvatano za njegovo pomirenje. Pošto bi priznao svoj greh, grešnik je morao da zakolje to jagnje. Krv je hvatana u jednu posudu i delom škropljena po oltaru za žrtve paljenice, koji se nalazio na ulazu u svetinju, a delom premazivana po rogovima kadionoga oltara, koji se nalazio u svetinji. Takođe je sveštenik trebalo sedam puta da pokropi pred zavesom u svetinji. Sva ostala krv je prolivana na podnožje oltara za žrtve paljenice. Delovi jagnjeta spaljivani su na oltaru za žrtve paljenice. Sveto pismo o celoj ovoj službi kaže:

„I tako će ga očistiti sveštenik od grijeha njegova, ... i oprostiće mu se“ 3. Mojsijeva 4,35. Slična služba vršena je i u slučaju priznanja greha celog naroda. Osim toga postojala je još jedna slična služba, naime vazdašnja jutarnja i večernja služba za ceo narod. Bilo da je to bila lična ili zajednička služba, cilj je uvek bio isti: „I tako će ga očistiti sveštenik od grijeha njegova, ... i oprostiće mu se.“ Vidi 3. Mojsijevu poglavlja 1-5.

Služba u svetinji završavala se svake godine desetog dana sedmog meseca. Radilo se o posebnom „danu pomirenja“, kada je svetinja čišćena. Toga dana služba u svetinji završavala se u Svetinji nad svetinjama. To je bio dan kada je prvosveštenik sam ulazio u Svetinju nad svetinjama, samo „jednom godišnje“. O prvosvešteničkoj službi toga dana kaže se: „I neka očisti svetinju svetu i šator od sastanka; i oltar neka očisti; i sveštenike i sav narod sabrani neka očisti.“ 3. Mojsijeva 16,2-34; Jevrejima 9,2-8.

Svetinja sa svojim žrtvama, svojom svešteničkom službom i službom prvosveštenika jednom godišnje bila je prema tome za oproštenje i očišćenje greha naroda. Zbog greha i zbog krivice, kad neko „nehotice štogod što je Gospod Bog njegov zabranio da se ne čini, te skrivi“, morao je da se pomiri i dobije oproštenje. Grehom i krivicom bio je odvojen od Boga. Kroz ovu službu ponovo se sjedinjavao s Bogom. Oproštenje znači „dati za to“. Oproštenje greha znači dakle dati za greh. Oproštenje greha dolazi samo od Boga. Šta Bog daje za greh? Šta je dao za greh? On je dao Hrista, a Hristos „je dao samoga sebe za naše grehe“. Galatima 1,4; Efescima 2,12-16; Rimljanima 5,8-11.

Ako je dakle neka osoba ili celi narod zgrešio i želeo oproštenje, onda je ceo taj problem i plan oproštenja, pomirenja i spasenja izvođen na njihove oči. Prinošenje žrtve dešavalo se u veri u žrtvu, koju je Bog već prineo davši svoga Sina za greh. U toj veri Bog je prihvatao grešnika, dok je Hristos zauzimao mesto grešnika. On je postajao opet jedno sa Bogom, tako da je Bog mogao da nastava među njima, tj. u životu i srcu svakoga pojedinačno. Srce i život čoveka trebalo je time da postanu „sveti, bezazleni, neokaljani, odvojeni od grešnika“. Podizanje svetinje usred izrailjskog logora trebalo je da najavi i predoči istinu da Gospod želi da nastava u srcu svakoga čoveka. Efescima 3,16-19.

U sva vremena bilo je u Izrailju onih, koji su u službi u svetinji spoznali ovu veliku istinu spasenja. Međutim, kao narod Izrailj je ovu istinu stalno zaboravljao. Oni su uvek smatrali da Bog stanuje u svetinji usred logora, a zaboravljali su istinu da Bog želi da bude u ličnom životu svakog pojedinačno. Na taj način je bogoslužjenje postalo spoljašnje i formalno, unutrašnji duhovni život je opadao, i čovek je ostajao neobraćen i neposvećen. Narod koji je izašao iz Egipta promašio je cilj koji mu je Bog odredio i izgинуo je u pustinji. Jevrejima 3,17-19.

Ova ista greška ponovljena je nakon ulaska u Obećanu zemlju. Izrailj se oslanjao na činjenicu što je Gospod stanovao u svetinji. Oni nisu bili spremni da svetinju i njenu službu smatraju sredstvom, kroz koje je On u veri prisutan u njima samima. Posledica je bila ta što je zlo u njihovom životu još više poraslo i Bog je dozvolio da neznabošci unište svetinju i odnesu kovčeg zaveta. (Jeremija 7,12; 1. Samuilova 4,10-22.) Možda će tako narod naučiti da ga lično potraži kao Boga i moli mu se, njemu koji lično stanuje u pojedincu.

Oko sto godina je Izrailj ostao bez svetinje i službe u svetinji. Onda ju je David obnovio i ona je konačno prerasla u veličanstveni Solomunov hram. I opet su ljudi postepeno gubili iz vida stvarnu svrhu svetinje. Formalnost i bezboštvo išli su ruku pod ruku i sve se više povećavali, sve dok Bog Izrailjev nije uzviknuo: „Mrzim na vaše praznike, odbacio sam ih, i neću da mirišem svetkovina vaših. Ako mi prinesete žrtve paljenice i prinose svoje, neću ih primiti, i neću pogledati na zahvalne žrtve od ugojene stoke vaše. Ukloni od mene buku pjesama svojih, i sviranja psaltira tvojih neću da čujem. Nego sud neka

teče kao voda i pravda kao silan potok.“ Amos 5,21-24.

Gospod je bio prinuđen da i Judi kaže slične reči preko proroka Isaije: „Čujte riječ Gospodnju, knezovi Sodomski, poslušajte zakon Boga našega, narode Gomorski! Što će mi mnoštvo žrtava vaših? veli Gospod. Sit sam žrtava paljenica od ovnova i pretiline od gojene stoke, i ne marim za krv junčiju i jagnjeću i jareću. Kad dolazite da se pokažete preda mnom, ko ište to od vas, da gazite po mom trijemu? Ne prinosite više žrtve zaludne; na kad gadim se; a o mladinama i subotama i o sazivanju skupštine ne mogu podnositi bezakonja i svetkovine. Na mladine vaše i na praznike vaše mrzi duša moja, dosadiše mi, dodija mi podnositi. Zato kad širite ruke svoje, zaklanjam oči svoje od vas; i kad množite molitve, ne slušam; ruke su vaše pune krvi. Umijte se, očistite se, uklonite zloću djela svojih ispred očiju mojih, prestanite zlo činiti. Učite se dobro činiti, tražite pravdu, ispravljajte potlačenoga, dajte pravicu siroti, branite udovicu. Tada dođite, veli Gospod, pa ćemo se suditi: ako grijesi vaši budu kao skerlet, postaće bijeli kao snijeg; ako budu crveni kao crvac, postaće kao vuna.“ Isaija 1,10-18.

Ovaj apel nije naišao na odziv. Zato je Izrailj dospao u ropstvo, a njegova zemlja bila je opustošena. Judu je zadesila ista sudbina, i to iz istog razloga, na koji im je Gospod ukazivao, a oni nisu hteli to da uvide. Oni su se pozivali na hram i na Boga u hramu kao na stvarni cilj svoje religije i u tome nisu videli sredstvo, koje je trebalo da ih odvede do pravog cilja, a to je oprostjenje i pomirenje sa Bogom posredstvom hrama i službe u hramu. Onaj koji stanuje u hramu trebalo je da stanuje u njima samima. Preko Jeremije Bog se sudio sa svojim narodom, pokušavajući da ga sačuva od ove velike greške i da ga dovede do spoznaje i prihvatanja istine o stvarnom značenju i stvarnom cilju svetinje.

Tako je govorio: „Eto, vi se uzdate u riječi lažne, koje ne pomažu. Kradete, ubijate i činite preljubu, kunete se krivo, i kadite Valima, i idete za drugim bogovima, kojih ne znate; pa onda hodite i stajete preda mnom u ovom domu, koji se zove mojim imenom, i govorite: izbavismo se, da činite sve ove gadove. Je li ovaj dom, koji se zove mojim imenom, u vašim očima pećina hajdučka? Gle, i ja vidim, veli Gospod. Nego idite sada na moje mjesto, koje je bilo u Silomu, gdje namjestih ime svoje ispočetka, i vidite što sam mu učinio za zloću naroda svojega Izrailja. Zato sada, što činite sva ona djela, veli Gospod, i što vam govorim zarana jednako, a vi ne slušate, i kad vas zovem, a vi se ne odzivate, zato ću učiniti tomu domu, koji se zove mojim imenom, u koji se vi uzdate, i ovom mjestu, koje dadoh vama i ocima vašim, kao što sam učinio Silomu. I odbaciću vas od lica svojega, kao što sam odbacio svu braću vašu, sve sjeme Jefremovo. Ti se dakle ne moli za taj narod, i ne podiži vike ni molbe za njih, i ne govori mi za njih, jer te neću uslišiti ... O, da bi glava moja bila voda, a oči moje izvori suzni! da plaćem danju i noću za pobijenima kćeri naroda svojega. O, da mi je u pustinji stanak putnički! da ostavim narod svoj i da otidem od njih, jer su svi preljubočinci, zbor nevjernički; i zapinju jezik svoj kao luk da lažu, i osiliše na zemlji, ali ne za istinu, nego idu iz zla u zlo, niti znaju za me, govori Gospod.“ Jeremija 7,8-16;9,1-3.

Kakve su to bile „laži“, u koje se ovaj narod pouzdao? „Ne uzdajte se u lažne riječi govoreći: crkva Gospodnja, crkva Gospodnja, crkva Gospodnja ovo je.“ Jeremija 7,4. To sasvim jasno pokazuje da je narod zadržao, doduše, spoljašnost bogoslužjenja i službe u hramu, a potpuno promašio njegov stvarni i jedini cilj - lično obnobljenje i posvećenje svakog pojedinca pomoću Božje prisutnosti. Sve je bilo samo stvar forme, što je moralo da dovede do toga da se sve više u njihovim srcima otkrivalo zlo. Žrtve i bogoslužjenje postaju huljenje na Boga, molitve prazno brbljanje, dok čovek u srcu i životu ostaje neobraćen i neposvećen.

Zato je došla reč Gospodnja Jeremiji: „Riječ koja dođe Jeremiji od Gospoda govoreći: Stani na vratima doma Gospodnjega, i oglasi ondje ovu riječ, i reci: čujte riječ Gospodnju, svi Judejci, koji ulazite na ova vrata da se poklonite Gospodu. Ovako govori Gospod nad vojskama, Bog Izrailjev: popravite svoje putove i djela svoja, pa ću učiniti da stanujete na ovom mjestu. Ne uzdajte se u lažne riječi govoreći: crkva Gospodnja, crkva Gospodnja, crkva Gospodnja ovo je. Nego doista popravite svoje putove i djela svoja, i sudite pravo između čovjeka i bližnjega njegovoga. Inostrancu, siroti i udovici ne činite krivo, i krvi prave ne proljevajte na ovom mjestu, i ne idite za drugim bogovima na svoje zlo. Tada ću učiniti da stanujete od vijeka do vijeka na ovom mjestu, u zemlji koju sam dao ocima vašim.“ Jeremija 7,1-7.

Narod je potpuno izokrenuo svrhu hrama sa svom njegovom službom i nije dozvolio Gospodu da ostvari u njima njegov stvarni veliki značaj. Ceo smisao svetinje, koja im je data milošću Božjom, bio je

da ih pouči da će Bog zaista stanovati među njima, ako stanuje u njihovim srcima i posvećuje ih. U potpunom neprepoznavanju ove činjenice isključili su pravu nameru svetinje i promenili njen smisao i svrhu, time što su službu u hramu koristili kao pokriće za najveće pokvarenosti i kao alibi svega bezbožnoga.

Za takav sistem nije postojalo nijedno drugo sredstvo, osim uništenja. Prema tome, grad je opsednut i zauzet od strane neznabožaca. Hram, taj „sveti i divni dom“, bio je uništen. Ostale su samo razvaline. Narod je odveden u vavilonsko ropstvo, gde su u svom jadu i poznanju svog velikog gubitka tražili Gospoda, na neki način i našli, tako da su iskusili preobražaj u svom životu. Da su se ranije tako molili Bogu, hram nikada ne bi bio uništen. Psalam 137,1-6.

Bog ih je vratio iz Vavilona kao ponizan i obnovljen narod. Njegov sveti hram je ponovo podignut i služba u svetinji obnovljena. Narod je ponovo stanovao u svom gradu i u svojoj vlastitoj zemlji. Ali je i otpad ponovo došao. Oni su ponovo krenuli starim putem, i kad je Isus, to veliko središte službe u hramu, došao u svoju svetinju, tamo je ponovo vladalo isto stanje kao i pre. Matej 21,12.13; 23,13-32. Odlučili su da gone Hrista i da ga ubiju, a istovremeno su spolja bili tako „sveti“ da nisu mogli da prekorače prag Pilatove sudske dvorane, „da se ne bi opoganili“. Jovan 18,28.

Namera Božja sa svojim narodom bila je još uvek ista kao i pre. U ličnom životu pojedinca trebalo je da se otkrije značaj svetinje. Samo tada su mogli da se sačuvaju od sudbine, koju je njihov narod zbog velike greške uvek iznova doživljavao u svojoj povesti. U ovom smislu govorio je Isus jednog dana mnoštvu ljudi u hramu. „Razvalite ovu crkvu i za tri dana opet ću je podignuti!“ Judejci su odgovorili: „Četrdeset i šest godina građena je ova crkva, i ti za tri dana da je podigneš? A on govoraše za crkvu tijela svojega.“ Jovan 2,19-21. Kada se On u razgovoru sa Judejcima pozvao na „crkvu svoga tijela“, potrudio se, kao i uvek u prošlosti, da im objasni da je jedina namena hrama i službe u hramu da Bog posredstvom službe u svetinji želi da stanuje i hodi u njima samima kao što to čini i u svetinji. Svoje mesto stanovanja u njima hteo je da posveti isto tako kao što je posvećivao svoje mesto stanovanja u hramu. Njihova telesa trebalo je zaista da budu hram živoga Boga time što bi On u njima boravio. 2. Korinćanima 6,16; 1. Korinćanima 3,16.17; 3. Mojsijeva 26,11.12; 2. Samuilova 7,6.7.

Međutim, oni ovu istinu još uvek nisu uviđali. Nisu dali da se reformišu. Nisu hteli da povežu stvarni značaj svetinje sa svojim ličnim životom. Odbacili su onoga koji je želeo da stanuje u njima i koji je lično došao da im pokaže svrhu i namenu svetinje. Zato ponovo nije preostao drugi lek nego uništenje. I ponovo su neznabošci zauzeli njihov grad, a njihov sveti i divni hram spalili ognjem. Ponovo su dopali ropstva i od tada „skitaće se po narodima“. Osija 9,17.

Zemaljska svetinja, zemaljski hram i njegova služba, to mora još jednom da se naglasi, bio je kao takav samo kopija prave svetinje i prave službe na nebu. Kada je Mojsiju prvi put naloženo da se izgradi zemaljska svetinja, upućene su mu sledeće reči: „I gledaj, te načini sve ovo po slici koja ti je pokazana na gori.“ Jevrejima 8,5; 2. Mojsijeva 25,40; 26,30; 27,8. Zemaljska svetinja bila je u tom smislu jednaka nebeskoj, što je bila njena slika. Duhovna služba i služenje zamaljskoga bili su u tom smislu slika pravoga, što su bili odrazi, „slike nebeskih stvari“. Jevrejima 9,23.24. (Čarnić). Prava svetinja, original, po kome je napravljena zemaljska svetinja, mora da je tada već postojala. Samo što je izrailjski narod za vreme smutnje mračnog doba robovanja u Egiptu izgubio poznanje o tome, isto kao što su zaboravljali i drugo šta, što je Avramu, Isaku i Jakovu bilo jasno. Sada je Bog hteo da ih očiglednom nastavom pouči o pravoj svetinji. Zemaljska svetinja zato nije bila poređenje u smislu uzora za nešto buduće, što još nije postojalo, nego slika i vidljiva kopija nečega, što je već postojalo, ali bilo nevidljivo. To je trebalo da ih dovede do takvog verskog iskustva i da ih vaspita do takvog duhovnog razumevanja, da vide nevidljivo.

U svemu tome Bog se otkrio njima i svim ljudima u svim vremenima, tako što On kroz sveštenstvo i službu Hrista u pravoj svetinji, koja se nalazi na nebu, stanuje među ljudima. On im je otkrio da ljudi kroz veru Hristovu mogu postići oprostjenje greha i pomirenje, tako da Bog u njima stanuje i da je On njihov Bog, a oni njegov narod. Na ovaj način trebalo je da oni budu poseban narod, odvojen od svih drugih naroda na zemlji. Odvojeni za Boga trebalo je kao njegovi pravi sinovi i kćeri u poznanju Gospoda da dođu do savršenstva. 2. Mojsijeva 33,15.16; 2. Korinćanima 6,16-18; 7,1.

Poglavlje 12

Savršenstvo

Duboki značaj i pravi cilj svetinje je bio da Bog stanuje u srcima ljudi. Šta je bio cilj njegovog stanovanja u srcima ljudi? Odgovor je: savršenstvo, moralno i duhovno savršenstvo.

O tome ćemo razmišljati. Prema petom poglavlju Jevrejima poslanice, neposredno nakon izjave da Hristos „došavši do savršenstva postade svima - koji su mu poslušni - začetnik večnoga spasenja, nazvan od Boga prvosveštenik po redu Melhisedekovu“, stoji: „Stoga“, zbog toga ili iz tog razloga, „ostavimo početnu nauku o Hristu, obratimo se savršenstvu.“ Jevrejima 6,1. (Čarnić)

Onda se pokazuje da se savršenstvo može postići samo kroz sveštenstvo po redu Melhisedekovom. Dalje se pokazuje da je uvek tako bilo i da je levitsko sveštenstvo postojalo samo prolazno kao odraz sveštenstva po redu Melhisedekovom. Onda, u daljem razvoju ove misli, kaže se: „Da je, dakle, bilo savršenstva posredstvom levitskog sveštenstva ... , kakva bi još potreba bila da se postavlja drugi sveštenik po redu Melhisedekovu i da se ne zove po redu Aaronovu?“ Jevrejima 7,11. (Čarnić) Dalje se kaže s tim u vezi: „Jer zakon nije ništa usavršio“, štaviše, „uvodi se bolja nada kojom se približavamo Bogu.“ Jevrejima 7,19. (Čarnić)

Ova mesta u Pismu jasno pokazuju da sveštenstvo i sveštениčka služba imaju za cilj savršenstvo vernika.

To, međutim, još nisu sva mesta o ovoj misli. U opisu svetinje i službe u svetinji već je pomenuto da su oni služili samo kao obrazac, „slika za sadašnje vreme, po kojoj se prinose darovi i žrtve nesposobne da u pogledu savesti dovedu do savršenstva onoga koji Bogu tako služi“. Jevrejima 9,9 (Čarnić) Ništa nije u celoj tadašnjoj svetinji moglo da dovede do savršenstva učesnika u bogoslužju. To je bio veliki nedostatak. Međutim, dubok je značaj i cilj sveštenstva i službe Hristove u svetinji, da oni, koji u veri učestvuju u tome, mogu biti dovedeni do savršenstva i bivaju dovedeni do savršenstva.

Darovi i žrtve zemaljske službe u svetinji nisu mogle vernika „da u pogledu savesti dovedu do savršenstva“. „Hristos pak dođe kao prvosveštenik budućih dobara i uđe jednom zasvagda u svetinju kroz veću i savršeniju skiniju koja nije rukom načinjena, to jest, nije od ove tvorevine, i to ne krvlju jaraca i junaca, nego svojom sopstvenom krvlju, te nađe večni otkup.“ Jevrejima 9,11,12. (Čarnić) Svetinja, sveštениčka služba, žrtva i služba Hristova čine u večnom otkupu savršenim svakoga, koji kroz veru ulazi u ovu službu i prima ono što ova služba želi da da.

Dalje se kaže: „Jer kad krv jaraca i bikova i pepeo junice, kojim se krope opoganjeni, osvećuje na telesnu čistoću, koliko će više krv Hrista, koji je pomoću večnoga Duha samoga sebe neporočnog prineo Bogu, čistiti našu savest od mrtvih dela - da služimo živom Bogu.“ Jevrejima 9,13,14. (Čarnić) Krv bikova i jaraca i pepeo junice posvećivali su nečiste u levitskoj službi zemaljske svetinje prema izjavi reči „na telesnu čistoću“. Međutim, „koliko će više krv Hrista, koji je pomoću večnoga Duha samoga sebe neporočnog prineo Bogu“, posvetiti na čistotu Duha i „čistiti našu savest od mrtvih dela - da služimo živom Bogu.“

Šta su mrtva dela? Smrt je posledica greha. Mrtva dela su grešna dela. Čišćenje savesti od mrtvih dela je nešto što krvlju Hristovom i večnim Duhom Božjim tako savršeno čisti dušu od greha, da on više nema mesta u životu i delima hrišćanina. Dela će biti samo dela vere, a život samo život vere, u potpunosti „služenje živom Bogu“.

Dalje stoji napisano: „Jer zakon ima samo senku budućih dobara, a ne i samo obličje stvari, pa ne može nikad istim žrtvama, koje oni neprestano prinose svake godine, usavršiti one koji pristupaju. Zar se inače ne bi prestale prinostiti, zato što se više ne bi osećali grešni oni koji su tako služeći jednom očišćeni? Ali one svake godine podsećaju na grehe, jer krv bikova i jaraca ne može da otkloni grehe. „ Jevrejima 10,1-4. (Čarnić). Ovo mesto ponovo pokazuje da je savršenstvo, doduše, cilj službe u svetinji koja se obavljala pod zakonom, ali ona nije postignuta. Jer sve je to bila slika za tadašnje vreme sveštениčke službe, koja zaista dovodi do savršenstva, sveštениčke službe i Hristovog sveštenstva. Žrtve stare svetinje nisu mogle onoga koji žrtvuje da dovedu do savršenstva. Ali prava žrtva i prava služba „sveta i istinite

skiniji“ dovode vernika do savršenstva. A ovo savršenstvo se sastoji u tome, što se oni više „ne osećaju grešni“.

Pošto je „nemoguće“ čistiti grehe pomoću krvi bikova i jaraca, bilo je, uprkos činjenici što su ove žrtve iz godine u godinu prinošene, takođe nemoguće očistiti verne da oni više nemaju svesne grehe. Krv bikova i jaraca i pepeo junice osvećivala je „na telesnu čistoću“. To je bilo sve. I samo to je bilo „slika za sadašnje vreme“, za krv Hrista, koja može vernika očistiti tako da on nema više svesni greh.

„Zato ulazeći u svet govori: Žrtava i prinosa nisi zaželeo, ali si mi telo pripravio; žrtve koje se spaljuju i žrtve za greh nisu ti bile ugodne. Tada rekoh: evo dolazim - u knjizi je napisano za mene - da učinim, Bože, tvoju volju'. Dok on gore govori: Žrtava i prinosa, žrtava koje se spaljuju i žrtava za greh nisi zaželeo, niti su ti bile ugodne', one se po zakonu prinose; tada reče: ‚Evo dolazim da učinim tvoju volju'. Ukida prvo - da postavi drugo.“ Jevrejima 10.5-9. (Čarnić)

Dve se stvari ovde pominju, „prvo“ i „drugo“. Šta one znače? Prvo su žrtve, prinosi, žrtve koje se spaljuju i žrtve za greh. Drugo je volja Božja. „Ukida prvo - da postavi drugo“. To znači, da on ukida žrtve, prinose, žrtve koje se spaljuju i žrtve za greh, da postavi volju Božju. A volja Božja je „vaše osvećenje“ i vaša savršenost. 1. Solunjanima 4,3; Matej 5,48; Efescima 4,8.12.13; Jevrejima 13,20.21. Međutim, osvećenje i savršenstvo nikada nisu mogli biti postignuti žrtvama, prinosima, žrtvama koje se spaljuju i žrtvama za greh levitskog sveštenstva. Ove stvari nisu mogle da usavrše onoga koji prinosi žrtve. One ga nisu mogle toliko očistiti, da više nije imao svestan greh. Krv junčija i jarčija nije mogla da odstrani grehe. Volja Božja je osvećenje i savršenstvo vernika. Pošto je to volja Božja da se njegov narod tako očisti da više nema svestan greh, a pošto to služba i žrtve zemaljske svetinje nisu mogli postići, On je sve to ukinuo, da bi Hristos postavio volju Božju. „Po ovoj volji mi smo osvećeni prinošenjem tela Isusa Hrista jednom zasvagda.“ Jevrejima 10,10. (Čarnić)

Volja Božja je „vaše osvećenje“. Osvećenje je istinsko držanje Božjih zapovesti. Drugim rečima, volja je Božja da se njegova volja savršeno ispuni u čoveku. Božja volja je objavljena u njegovom Zakonu, u Deset zapovesti, „jer to je sve čovjeku“. Propovednik 12,13. Ovaj Zakon je savršen i on nalazi svoj izraz u savršenosti karaktera vernika. Kroz ovaj Zakon dolazi poznanje greha. Svi su sagrešili i izgubili su slavu Božju. Svima nedostaje savršenstvo karaktera.

Služba žrtava u zemaljskoj svetinji nije mogla da ukloni grehe ljudi i zato i nije mogla da dovede do ove savršenosti. Ali služba pravog prvosveštenika u skiniji prave svetinje to može. Njegova služba briše svaki greh. Vernik biva zaista tako očišćen da on više nema nijedan svesni greh. Svojom žrtvom, svojim predanjem i svojom službom Hristos je ukinuo staru službu žrtava, koja nikada nije mogla da ukloni greh, i postavio volju Božju, na taj način što je savršeno ispunio savršenu volju Božju. „Po ovoj volji mi smo osvećeni prinošenjem tela Isusa Hrista jednom zasvagda.“ Jevrejima 10,10.

U staroj službi u svetinji ovde na Zemlji „svaki sveštenik, doduše, stoji svaki dan i služi prinoseći mnogo puta iste žrtve koje nikada ne mogu potpuno ukloniti grehe“. Ali za Hristovu službu u nebeskoj svetinji, u pravoj skiniji kaže se međutim: „Ovaj je međutim prineo samo jednu žrtvu za grehe i zanavek seo s desne strane Bogu, i dalje čeka dok njegovi neprijatelji ne budu postavljeni kao podnožje njegovih nogu. Jedno prinošenje je, naime, zauvek dovelo do savršenstva one koji se osvećuju.“ Jevrejima 10,11.14. (Čarnić)

Sveštenstvo, žrtva i služba ovog velikog prvosveštenika s desne strane prestola Božjeg u pravoj skiniji nebeske svetinje, koju je Bog podigao a ne čovek, dovode dakle u svakom pogledu do savršenstva. „A to nam i Duh Sveti svedoči pošto je rekao: ‚Ovo je savez koji ću sklopiti s njima posle onih dana, govori Gospod; daću svoje zakone u njihova srca i u njihov um napisaću ih, i njihovih grehova i njihovih bezakonja neću se više sećati'. A gde je praštanje ovih, tu nema više prinošenja za greh.“ Jevrejima 10,15.18. (Čarnić)

To je taj „novi i živi put“ (Jevrejima 10,20), koji je Hristos kroz svoje telo otvorio za sve ljude. Ovaj put prema najsvetijem mestu, najsvetijem iskustvu, najsvetijem odnosu sa Bogom i najsvetijoj promeni života stoji otvoren za svaku dušu. Novi i živi put On je otvorio „kroz svoje telo“. Svojim utelovljenjem On se poistovetio sa čovečanstvom u telu i otvorio nama, koji smo u telu, novi put iz našeg sadašnjeg položaja tamo, gde je On sada, s desne strane veličanstva u Svetinji nad svetinjama na visinama.

Svojim utelovljenjem, time što je u svemu postao jednak sa nama, poistovetio se sa svakom ljudskom dušom, ma gde se ona nalazila. A odatle, gde se On nalazi, za tu dušu je otvorio novi i živi put, kroz sva životna stanja i iskustva u toku celog ljudskog veka, čak i kroz smrt i grob, u Svetinju nad svetinjama s desne strane Bogu za svu večnost.

O, taj otvoreni put! Otvoren njegovim kušanjima i stradanjem, njegovim molitvama i suzama, njegovim svetim životom i njegovom smrću žrtve, njegovim trijumfalnim vaskrsenjem i slavnim vaznesenjem i njegovim pobedonosnim pohodom u Svetinju nad svetinjama s desne strane prestola veličanstva na visinama.

Ovaj „put“ nam je On otvorio. On, koji je sa nama postao jedno, učinio je ovaj put našim putem; on pripada nama. On je svakoj duši dao božansko pravo da koristi ovaj put. Pošto je to učinio sam u telu - u našem telu - omogućio je, štaviše On nam daje sigurnost, da je ovaj put otvoren za svaku ljudsku dušu, i to celom dužinom potpun i slobodan sve do u Svetinju nad svetinjama.

U našoj ljudskoj prirodi, kao jedan od nas, slab kao i mi, natovaren gresima sveta, u našem grešnom telu, živeo je Hristos celog života u ovom svetu i bio „svet, bezazlen, neokaljan, odvojen od grešnika“ i „postao viši od nebesa“. Jevrejima 7,26. Time je otvorio put, kojim vernik u njemu čitavog života ovde na Zemlji može da vodi svet, bezazlen, neokaljan i od grešnika odvojen život i da prema tome sa njime može da postane viši od nebesa.

Savršenstvo karaktera jeste cilj hrišćanina. Savršenstvo se može postići ovde u ljudskom telu. Hristos ga je postigao ovde na Zemlji u ljudskom telu. On je otvorio put, na kome ga svaka duša u njemu može postići. Pošto ga je postigao, postao je naš veliki prvosveštenik i On nas osposobljava svojom sveštenečkom službom u pravoj svetinji, da i mi postignemo to stanje.

Savršenstvo je cilj hrišćanina. Služba i služenje prvosveštenika Hrista predstavljaju jedini put kojim čovek ovaj veliki cilj može postići na Zemlji. „Bože, put je tvoj u svetinji.“ Psalam 77,12. (Luter)

„Kad, dakle, braćo, imamo pouzdanje da ulazimo u svetinju krvlju Isusa, koji nam je otvorio novi i živi put kroz zavesu, to jest, njegovo telo, i kad imamo velikog sveštenika nad Božijim domom, pristupajmo s istinitim srcem u punoj veri, očišćeni u srcima od zle savesti i oprana tela čistom vodom. Držimo nepokolebljivo ispovedanje naše nade, jer je veran onaj koji je obećao.“ Jevrejima 10,19-23.

„Jer vi niste prišli gori koja se može opipati i koja je zažarena od vatre, ni tmuni, ni pomrčini, ni oluji, ni zvuku trube, ni glasu reči za koji su slušaoci molili da im se više ne govori ... Nego ste prišli Sionskoj gori i gradu Boga živoga, nebeskom Jerusalimu, hiljadama anđela, svečanom zboru i crkvi prvenaca koji su popisani na nebesima, i Bogu - sudiji svih, i duhovima savršenih pravednika, i posredniku novoga saveza, Isusu, i krvi kropljenja, koja govori bolje nego Aveljeva krv.“ Jevrejima 12,18-24. (Čarnić)

O, onda „gledajte da ne odbijete onoga koji govori. Jer ako ne utekoše oni što odbiše onoga koji je prorokovao na zemlji, još manje ćemo uteći mi kad se uklanjamo od onoga koji govori sa nebesa.“ Jevrejima 12,25. (Čarnić)

Poglavlje 13

Strahota i grozota pustoši

To je ta žrtva, sveštenstvo i služba Hristova u svetinji, u istinitoj skiniji, koju je podigao Bog, a ne čovek. To je izjava poslanice Jevrejima o istini zasluge i delotvornosti Hristove žrtve kao i njegovog sveštenstva i sveštenečke službe u svetinji. Ova velika istina ne može se naći samo u poslanici Jevrejima. Mada se izvan poslanice Jevrejima ni na jednom drugom mestu ne opisuje i ne izlaže tako detaljno, ipak celi Novi zavet se poziva na to kao celi Stari zavet na svetinju i službu levitskog sveštenstva, koja nigde nije tako detaljno opisana kao u Drugoj i Trećoj knjizi Mojsijevoj.

U prvim poglavljima Otkrivenja Jovan je video nekoga, „nalik na Sina čovečijeg“, obučenog u haljine prvosveštenika, a takođe „Jagnje gde stoji kao zaklano“. Ono je stajalo između prestola i heruvima i starešina. Osim toga video je zlatni oltar sa zlatnom kadionicom, iz koje se uzdiže dim od tamjana sa molitvama svetih Bogu, i sedam vatrenih buktinja pred prestolom Božjim. Video je hram Božji na nebesima, i „kovčeg njegovog saveza u njegovom hramu“. U Otkrivenju se takođe obećava i izjavljuje da će svi koji imaju udela u prvom vaskrsenju i nad kojima druga smrt nema vlasti, biti sveštenici. „Nego će oni biti Božiji i Hristovi sveštenici, i carovaće s njim hiljadu godina.“ Kad onda prvo nebo i prva zemlja prođu i nastanu novo nebo i nova Zemlja, kad sveti grad side od Boga s neba i bude hram Božji među ljudima, kad otre svaku suzu od očiju njihovih i kad ne bude više ni smrti, ni plača, ni vike, ni bolesti, i kad sve staro prođe, tada, a ne pre nego tada, kaže se za grad Božji „a hrama ne videh u njemu.“

Iz ovih razloga možemo apsolutno biti sigurni da danas postoji sveštenečko zvanje, sveštenečka služba i svetinja kao u vreme Starog zaveta, čak i stvarnije, jer, mada je tada postojala svetinja, služba u svetinji i sveštenečko zvanje, sve je to bilo samo slika za sadašnje vreme, kopija onoga što sada postoji na nebesima.

Sveštenečka služba i stvarna svetinja Hrista na nebesima tako se jasno opisuju u Novom zavetu, da je nemoguće poreći njihovo postojanje. Pa ipak, uprkos mnogim dokazima iz Svetoga pisma, jedva da neko nešto zna o ovoj istini. Ona je skoro potpuno nepoznata, pa čak i današnji hrišćanski svet jedva da veruje u to.

A zašto? Kako je to moguće? Mora da postoji razlog za to? Sveto pismo nam iznosi razlog, a činjenice ga potvrđuju.

Prorok Danilo govori u sedmom poglavlju svoje knjige o jednom viđenju, u kome su se četiri vetra nebeska sudarila na velikom moru. „I četiri velike zvijeri izidoše iz mora, svaka drugačija. Prva bijaše kao lav i imaše krila orlova.“ To je bilo Vavilonsko carstvo. Druga je bila kao medved, koji je stajao s jedne strane i imao tri rebra u ustima. On predstavlja sjedinjeno svetsko carstvo Medo-Persije. Treća je bila kao leopard, koji je imao četiri glave i četiri krila. On predstavlja Grčko svetsko carstvo koje je osnovao Aleksandar Veliki. Četvrta zver bila je „strašna i vrlo jaka, i imaše velike zube gvozdene, jeđaše i satiraše, i gažашe nogama ostatak, i razlikovaše se od svijeh zvijeri pređašnjih, i imaše deset rogova. Ova velika zver predstavlja Rimsko svetsko carstvo. Ona se razlikovala od pređašnjih, jer prvobitno nije bila ni carevina ni monarhija, nego republika. Deset rogova predstavljaju deset carstava, koja su se pojavila na tlu Zapadnog Rima sa njegovom propašću.

Onda je prorok rekao: „Gledah rogove (deset rogova), i gle, drugi mali rog izraste među onijem, a tri prva roga iščupaše se pred njim; i gle, oči kao oči čovječije bjehu na tom rogu, i usta koja govoraše velike stvari.“ Prorok je gledao i posmatrao mali rog do trenutka dok „sud sjede, i knjige se otvoriše.“ Onda prelazi na sud koji je izrečen o malom rogu i kaže: „Tada gledah radi glasa velikih riječi koje govoraše onaj rog; i gledah dokle ne bi ubijena zvijer i tijelo joj se raščini i dade se da izgori ognjem.“

Obrati pažnju na ovu značajnu promenu u izrazu. Prorok je gledao mali rog od samih njegovih početaka sve dok sud nije seo i knjige se otvorile. A u to vreme naročito je obratio pažnju na mali rog zbog glasa velikih reči, koje je govorio onaj rog. I dalje je posmatrao dok mali rog nije uništen. Prilikom njegovog uništenja ne kaže se, međutim, da je mali rog slomljen i uništen, nego da je „ubijena zvijer i tijelo joj se raščini i dade se da izgori ognjem“.

To pokazuje da mali rog nije ništa drugo nego dalja faza prvobitne četvrte zveri, koja je bila tako grozna i strašna. Mali rog je samo nastavak četvrte zveri. On ima isti karakter, isti duh i isti cilj, samo u jednoj drugoj formi. Pošto je četvrto svetsko carstvo, ta strašna i grozna zver, bio stari Rim, onda je mali rog nastavak staroga Rima u karakteru, duhu i cilju.

Potvrdu za ovo nalazimo u istom poglavlju. O malom rogu se tamo kaže: „On će se razlikovati od pređašnjih“ i „govoriće riječi na višnjega, i potiraće svece višnjega i pomišljaće da promijeni vremena i zakone“ višnjega. Dalje se mali rog ovako opisuje: „Gledah i taj rog vojevaše sa svecima i nadvlađivaše ih, dokle dođe starac, i dade se sud svecima višnjega, i prispje vrijeme da sveci preuzmu carstvo.“ Sve ove stvari su istinski opis kasnijeg Rima.

Kasniji Rim je sve ove stvari o sebi potvrdio. Papa Lav Veliki vladao je od 440. do 461. godine,

upravo u poslednjim danima staroga Rima, kada se ovaj raspadao. Tada je papa Lav u jednoj propovedi izjavio da je stari Rim samo obećanje kasnijeg Rima i da će slava staroga Rima ponovo vaskrsnuti u katoličkom Rimu. Romul i Rem su samo prethodnici Petra i Pavla. Naslednici Romula su samo prethodnici naslednika Petra. I kao što je stari Rim vladao svetom, tako će novi Rim kroz presto svetog i blagoslovenog Petra, poglavara sveta, zavladati svetom. Ovo gledište Lava papstvo nikada nije napustilo. Kada se petnaest godina kasnije raspalo Rimsko carstvo kao takvo i samo papstvo preživelo ovu propast i odlučno potvrdilo svoj položaj u Rimu, mišljenje pape Lava utoliko više je dobilo zamah i veliku verovatnoću.

Plan pape Lava istrajno je sproveden i sistematski razvijan. Za njegovo ostvarenje uzeto je Pismo. Biblijska mesta revnosno su proučavana i sa velikom veštinom izvrtana. Pogrešnom primenom levitskog sistema iz Starog zaveta osiguran je autoritet i večno postojanje rimskog sveštenstva.¹

Lažnim zaključkom iz jednog teksta Novog zaveta osigurano je sada večno dalje postojanje Rima.

Od teorije da je papa jedini stvarni nastavak staroga Rima, izvodi se tvrdnja da sva novozavetna biblijska mesta, koja se odnose na autoritet Rimskoga carstva, moraju sada, pošto je papstvo jedini stvarni nastavak Rima, da se primene na papstvo. Prema tome, svuda tamo gde Novi zavet poziva čoveka „da se pokorava vlastima“ (Rimljanima 13,1), ili gde naređuje poslušnost „upraviteljima“, treba sada ovi zahtevi da se odnose na papstvo. Papstvo je sada jedina postojeća rimska vlast i jedini upravitelj, koji je istinski nastavak Rimskoga carstva. „Svako biblijsko mesto, koje naređuje poslušnost vlastima, iskorišćeno je. Naveden je svaki primer, prema kojima je carskim službenicima zaista ukazivana poslušnost. Poseban naglasak stavljan je na tekstove, u kojima sam Hristos potvrđuje rimsku vlast; Cezar August je darovao mir svetom u vreme popisa, kada je Hristos rođen; Hristos je preporučivao davanje poreze cezarima; a Pilatu je rekao: „Ne bi imao vlasti nikakve nada mnom kad ti ne bi bilo dano odozgo.“, Bryce. Hristos je zaista priznao autoritet namesnika Pilata, koji je bio predstavnik Rima. Ko bi se onda usudio da ne poštuje autoritet Rima, koji je stvarni nastavak one sile, kojoj se i sam Gospodar neba potčinio? Logična posledica ove teorije bila je ta što se papa Bonifacije VIII obukavši oklop i kacigu, sa uzdignutim mačem u ruci, pokazao masi ljudi i povikao: „Nema drugog cezara, nema drugog kralja, nema drugog cara osim mene, suverenog prvosveštenika i naslednika apostola.“ Onda je izjavio ex cathedra: „Zato tvrdimo, određujemo i objavljujemo, da je svakome čoveku potrebno za spasenje da bude potčinjen rimskom pontifeksu.“

To je dovoljan dokaz da je mali rog iz Danila 7 papski Rim, i da je papstvo u duhu i cilju svesno i prema vlastitom svedočenju nastavak staroga Rima.

U osmoj glavi Danilove knjige ponovo se obrađuje ova tema. Najpre je prorok u jednom viđenju video ovna sa dva visoka roga, od kojih je jedan bio viši od drugoga, što odgovara medvedu, koji je na jednoj strani stajao više nego na drugoj. Jedan anđeo je objasnio ovaj simbol kao „careve Midske i Persijske“. Dalje je prorok video „jarca“ koji dolazi od zapada povrh sve zemlje, ne dodirujući zemlju. Ovaj jarac je imao rog znamenit među očima svojim. On je udario ovna, slomio mu oba roga, oborio ga na zemlju i pogazio. Nije bilo nikoga da izbavi ovna od njega. Ponovo je anđeo objasnio značenje ovoga: „A runjavi je jarac car Grčki; i veliki rog što mu bješe među očima, to je prvi car.“ I jarac je postao vrlo velik, a kad je osilio slomio se veliki rog, i mesto njega narasla znamenita četiri roga prema četiri vetra nebeska. Anđeo je objasnio šta to znači: „To su četiri carstva, koja će nastati iza toga naroda, ali ne s njegovom silom (ne sa silom Aleksandra Velikog)“.

Iz jednoga od četiri dela Aleksandrovog svetskog carstva prorok je onda video kako raste „mali rog“. „I naraste vrlo velik prema jugu i istoku prema krasnoj Zemlji.“ Iz navedenih pravaca proizlazi da se ova sila pojavila sa Zapada. Anđeo je sada objavio: „A na posljedak carovanja njihova (tj. u poslednjim danima četiri dela carstva), kad bezakonici navrše mjeru, nastaće car bestidan i lukav.“ „I naraste dori do vojske nebeske, i obori na zemlju neke od vojske i od zvijezda i pogazi ih.“ „Sila će mu biti jaka, ali ne od njegove jačine, i čudesno će pustošiti, i biće srećan i svršivaće, i gubiće silne i narod sveti. I lukavstvom njegovijem napredovaće prijevera u njegovoj ruci, i podignuće se u srcu svom, i u miru će pogubiti mnoge, i ustaće na kneza nad knezovima („I naraste dori do poglavara tog vojski“, stih 11.), ali će se potrti bez ruke.“ Danilo 8,24.25.

Svi ovi navodi 8. poglavlja knjige proroka Danila pokazuju da mali rog predstavlja Rim, od

njegovih početaka u vreme propasti Grčkog svetskog carstva do kraja sveta, kad će se potrti bez ruke, naime onim kamenom, koji se odvalio „bez ruku“, i onda satro i zdrobio sva carstva. Danilo 2,34.35.44.45.

Kao što vidimo, mali rog u Danilu 7 kao takav predstavlja samo drugu fazu Rima, mada se u osnovi odnosi na obe, - na celi Rim od početka do kraja; kad je naime uništen mali rog, onda je to ipak još bila „zver“, koja je bila ubijena „i tijelo joj se raščini i dade se da izgori ognjem“. Završna misao 7. poglavlja ponavlja se u 8. poglavlju i vezi sa istom silom. „Mali rog“ je u Danilu 8 isto tako simbol za obe faze Rima kao i u Danilu 7. To se pokazuje još i primenom izraza „grozota pustoši“ i „strahota pustošenja“ (Bakotić). Ove oznake odnose se na obe pojavne forme Rima (Danilo 9,26.27; Matej 24,15; Danilo 11,31; 12,11; 8,11.13), što se pak potvrđuje istorijom i mišljenjem papstva o samome sebi. Sve je to jedan Rim, samo što se sve što je rečeno o starom Rimu, u oštrijoj meri može primeniti na drugi Rim.

A sada ćemo nastaviti sa onim što nam Sveto pismo u Danilu 8 govori o sili maloga roga. U stihu 11 i stihu 25 kaže se za ovu silu: „I podignuće se u srcu svom“ i „naraste dori do poglavara toj vojsci“ „i ustaće na kneza nad knezovima“. To znači da će on uspostaviti suprotnu vlast. To nam se objašnjava u 2. Solunjanima 2. Pavle tamo ispravlja izvesne pogrešne predstave Solunjana o predstojećem Hristovom dolasku. S ovim u vezi on kaže: „Da vas niko ne prevvari ni na koji način; jer nema dana Gospodnjeg dok prvo ne nastupi otpad i ne pojavi se čovek greha, sin pogibli, koji se protivi i diže na sve što se naziva Bogom ili svetinjom, tako da će sesti u hram Božiji i samoga sebe predstavljati - da je on Bog. Zar se ne sećate da sam vam ovo kazivao još kad sam bio kod vas?“ 2. Solunjanima 2,3-5. (Čarnić) To je bez sumnje dalji opis sile koju simboliše mali rog iz Danila 8. Međutim, ima i drugih aspekata koji to potvrđuju. Pavle pominje da je on upravo o ovim stvarima, o kojima im sada piše, sa njima već razgovarao još kad je bio kod njih. Izveštaj o njegovom boravku u Solunu nalazimo u Delima apostolskim 17,1-3: „Prošavši Amfipolj i Apoloniju dođoše u Solun, gde je bila judejska sinagoga. Po svom običaju Pavle uđe k njima i u toku tri subote propovedaše im iz Pisma, dajući im na znanje i izlažući da je trebalo da Hristos postrada i vaskrsne iz mrtvih, i da je ovo Mesija - Isus koga vam (govorio je) objavljujem.“ Dela apostolska 17,1-3.

Pavle je govorio sa njima iz Pisma i govorio im o predstojećem velikom otpadu, u kome će se otkriti čovek greha, tajna bezakonja, sin pogibli, koji se protivi i diže na sve što se naziva Bogom i svetinjom, pa čak zauzima mesto Boga i pokazuje se kao Bog.

To je sve govorio Pavle sa njima iz Pisma. Ali gde je u Pismu našao ovo otkrivenje, na osnovu kojeg je Solunjanima mogao sve to da kaže? U osmom poglavlju Knjige proroka Danila. Ovde je pisalo baš ono što im je rekao kada je bio kod njih. Čak i izraze koje je koristio nalazimo u Danilu 8. Prema tome, vreme podizanja Rima protiv „poglavara vojske“ i „kneza nad knezovima“ može biti samo nakon života apostola, a ono što je Pavle napisao direktno ukazuje na veliki otpad, koji je konačno svoj vrhunac dostigao u rimsko-papskoj moći.

Pročitajmo sada Danila 8,11 i 12 i videćemo da je to baš ono mesto, iz kojeg je Pavle govorio Solunjanima o čoveku greha i tajni zla: „I naraste dori do poglavara toj vojsci, i uze mu svagdašnju žrtvu, i sveti stan njegov obori. I vojska bi dana u otpad od žrtve svagdašnje, i obori istinu na zemlju, i što činjaše napredovaše mu.“ Danilo 8,11.12. Ove reči jasno nam pokazuju silu, koja je uzela od Boga i hrišćanstva sveštenstvo, svetinju i službu u svetinji.

Pročitajmo još jednom ove reči: „I naraste (mali rog, čovek greha) dori do poglavara toj vojsci („na kneza nad knezovima“ - Hrista) i uze mu svagdašnju žrtvu (svagdašnju službu i sveštenstvo Hrista) i sveti stan njegov obori (svetinju kneza toj vojsci i kneza nad knezovima - Hrista). I vojska bi dana (čoveku greha) u otpad od žrtve svagdašnje (od stalne službe Hristove), i obori istinu na zemlju, i što činjaše napredovaše mu.“

Malom rogu je pošlo za rukom da dobije takvu silu, tako da je mogao da obori istinu na zemlju i da od crkve i sveta sakrije svešteničku službu, služenje i svetinju Isusa Hrista. On je nogama pogazio istinu Božju. Bezakonje je greh, i upravo o tome govori apostol u 2. Solunjanima kad opisuje tu silu kao „čoveka greha“ i „tajnu zla“.

U Danilu 8,11-13; 11,31; 12,11. treba obratiti pažnju na to da su prevodioci na svim ovim

mestima dometnuli reč „žrtva“. Ova reč uopšte tu ne spada, jer u originalu na ovom mestu nema te reči. Tamo stoji samo reč „tamid“, koja je prevedena sa „svagdašnja“. Ova reč ovde, naime, ni u kom slučaju ne označava samo svagdašnje žrtve, nego i celokupnu svagdašnju sveštenu službu i stalnu službu u svetinji. Vazdašnje žrtve bile su samo deo toga. Jevrejska reč „tamid“ znači neprekidno ili neprestano, stalno, trajno, sigurno, jednako, uvek. Samo takve reči kao ove iskazuju misao originala, koja je u našem prevodu zabeležena kao „vazdašnja“. Samo u 4. Mojsijevoj, u poglavljima 28 i 29 pojavljuje se „tamid“ 17 puta i odnosi se na neprestanu službu u svetinji.

Ova neprestana služba Hrista u svetinji, pravoga prvosveštenika, koji „ostaje vavijek“ i njegovo posvećenje za „svagda“ za „neprolazno sveštenstvo“, - ova neprestana služba našeg prvosveštenika bila je ta, koju je oduzeo čovek greha, papstvo. Ova svetinja i istinita skinija, u kojoj istiniti prvosveštenik obavlja svoju neprekidnu službu, oborena je na zemlju „grozotom pustošenja“. Ova služba u svetinji, koju je „čovek greha“ zatvorio za crkvu i svet, bila je bačena na zemlju i gažena nogama, da bi on „grozotom pustošenja“ zauzeo njeno mesto. Ono što je paganski Rim bukvalno činio sa vidljivom, zemaljskom svetinjom, koja je „prilika prave“, to je činio kasniji Rim duhovno sa nevidljivom, nebeskom svetinjom, koja je „prava“. Danilo 11,31; 12,11; 8,11.13.

Iz fusnote, koja se odnosi na otpad, proizlazi da su tada biskupi, starešine, đakoni kao i sveta večera izjednačavani sa prvosveštenicima, sveštenicima, Levitima i žrtvama u Starom zavetu. Papsko sveštenstvo smatralo se naslednikom levitskog sveštenstva. Svako svedočanstvo Svetoga pisma posebno ističući dokazuje, međutim, da je levitski sistem u stvarnosti prema uredbi Božjoj trebalo da ukazuje samo na Hrista i njegovu službu u nebeskoj svetinji, i zbog toga u tome, i zaista samo u tome, treba videti hrišćanski nastavak tog starozavetnog sistema. I kad je sada, za vreme otpada, i tim otpadom podignut sistem, u kome je biskup postavljen kao prvosveštenik, starešina crkve kao sveštenik, đakon kao Levit, a Večera Gospodnja kao žrtva, i kad se radilo na tome da se sve to prizna kao nasledstvo levitskog reda, onda to nije ništa drugo nego podizanje lažnog, protivbožanskog sistema umesto pravog. Na ovaj način potisnut je onaj pravi i konačno bačen na zemlju i pogažen.

To je razlog zašto je ova velika biblijska istina o istinitoj svetinji, službi u svetinji i sveštenstvu Hrista nepoznata u današnjem hrišćanskom svetu. „Čovek greha“ ju je uzeo, bacio na zemlju i pogazio nogama. „Tajna bezakonja“ ju je od crkve i sveta zatvorila za vreme njegove viševekovne svetske vladavine, a on je samoga sebe predstavljao da je Bog, a svoju vojsku bezakonja kao crkvu Božju.

Međutim, on sam, taj „čovek greha“, „tajna bezakonja“, daje svedočanstvo o tome, da je nužna takva služba za greh u crkvi. Jer, mada je papstvo Hristovu sveštenu službu u nebeskoj svetinji bacilo na zemlju i pogazilo nogama, ono tu ideju nije potpuno odstranilo. Ne, prava je bačena na zemlju, pogažena nogama i potpuno sakrivena od očiju hrišćanskog sveta, međutim, zadržavajući ideju, crkva ju je u svojoj celoj oblasti vladavine zamenila potpuno pogrešnom strukturom.

Umesto Hrista, pravog, božanskog, od samoga Oca narečenog prvosveštenika, papstvo je postavilo na Zemlji ljudsko, grešno i pogrešujuće sveštenstvo. Umesto vazdašnje, nebeske službe Hrista u pravom sveštenu zvanju sa njegovom pravom, jedinstvenom žrtvom, papstvo je postavilo nepotpunu službu ljudskog, zemaljskog, grešnog sveštenstva sa „svakodnevnom misnom (držanjem mise) žrtvom“, koja se prinosi jednom dnevno. A umesto svetinje i istinite skinije, koju je podigao Bog, a ne čovek, ono je postavilo svoje zbornice od drveta i kamena i nazvalo ih „svetinjom“. Tako je večni prvosveštenik, vazdašnja služba i vazdašnja, od Boga posvećena, jedino istinita svetinja na nebu zamenjena u svakom pogledu ljudskim i potpuno pogrešnim sistemom mnogih prvosveštenika, mnogih službi, mnogih žrtava i mnogih svetinja na Zemlji.

Ovaj sistem ne može nikada da ukloni greh. Nijedno zemaljsko sveštenstvo sa zemaljskom sveštenu službom, nijedna zemaljska žrtva u nekoj zemaljskoj svetinji ne može to nikada da učini. Iz poslanice Jevrejima jasno proizlazi da čak i od samoga Boga ustanovljena zemaljska svetinja sa svojim sveštenstvom, sveštenu službom i žrtvama nikada nije mogla da ukloni greh. Nadahnuta Reč kaže da ona to nikad nije činila i nikada nije mogla da učini.

Samo i jedino sveštenu zvanje i sveštenu služba Hrista može da ukloni greh. A to je sveštenu zvanje i sveštenstvo na nebu i pripada svetinji koja je na nebu. Jer kad je Hristos bio na

Zemlji, On nije bio sveštenik; i da je do ovog časa ostao na Zemlji, još uvek ne bi bio sveštenik, kao što stoji napisano: „Kad bi on, dakle, bio na zemlji, ne bi bio ni sveštenik.“ Jevrejima 8,4 (Čarnić). Tako je Bog svojom jasnom reči i sa mnogo primera otkrio da nikakvo sveštenstvo, nikakva sveštencička služba i nikakva žrtva na Zemlji ne može nikad da ukloni greh.

Kad bi ove zemaljske stvari mogle da uklone greh, zašto onda to ne bi mogla od samoga Boga ustanovljena zemaljska sveštencička služba? I zašto je moralo onda sveštencičko zvanje i sveštencička služba da bude prenet na nebo? Tako je jasno učenje Reči Božje da sveštenstvo koje je papstvo uspostavilo na Zemlji nikada ne može da ukloni greh. Štaviše ono ga ovekovečuje. Ono je prevara, falsifikat. Ono je „strahota“ i „grozota pustoši“.

Ova izjava i zaključak o stvarnom karakteru papskog sistema nisu preterani i neshvatljivi. Štaviše, njih naročito potvrđuju reči kardinala Baroniusa, službenog hroničara papstva. O desetom veku on piše: „U ovom veku grozota pustoši viđena je u hramu Gospodnjem; na presto Svetoga Petra, koga anđeli poštuju, postavljeni su najgori ljudi, koji nisu bili sveštenici, nego nakaze.“ A koncil u Remsu objavio je godine 991. da je papa „čovjek greha, tajna bezakonja.“

---

¹ „Biskupi su sada (na kraju drugog veka) želeli da odgovaraju jevrejskim prvosveštenicima; crkvene starešine su, navodno, htele da zauzmu mesta sveštenika; a đakoni su izjednačeni sa Levitima.“

„Na isti način je poređenje hrišćanske Večere Gospodnje sa jevrejskim žrtvovanjima izazvalo mnoge nepotrebne rituale, čime je stvarao značenje svete Večere Gospodnje postepeno krivotvoreno i zaista, brže nego što se misli, pretvoreno u žrtvovanje.“

Mosheim „Ecclesiastical History“, 2.vek, deo II, glava II, odsek IV; i glava IV, odsek IV.

Poglavlje 14

Svršetak tajne Božije

Hvala Bogu što ova prevara neće ostati zauvek. Velika istina o hrišćanskom sveštenstvu i službi u svetinji neće ni za crkvu ni za svet ostati zauvek zatvorena. Tajni bezakonja je, doduše, pošlo za rukom da prikrije tajnu Božju od očiju ljudi, tako da je celi svet pošao za njom (Otkrivenje 13,3.4), ali to će se promeniti. Hvala Gospodu! Doći će dan kada će se otkriti tajna bezakonja, a tajna Božja u svojoj punoj istini i jasnoći zasvetleti svetu. Onda više nikada neće biti ponovo sakrivena, nego će ispuniti svoju svrhu i postići svoj veliki cilj. Napisano je: „Nego u dane glasa sedmoga anđela, kad zatrubi, onda će se svršiti tajna Božija, kao što javi svojim slugama prorocima.“ Otkrivenje 10,7.

U vreme Hrista i njegovih apostola tajna Božja je bila u punini otkrivena, kao nikada ranije i propovedana „svima narodima ... da bi se pokorili veri.“ Rimljanima 16,25.26. Od početka sveta do tog vremena ona je „bila skrivena u Bogu ... a sada je objavljena njegovim svetima, kojima je Bog hteo da obznani kako je bogata slava ove tajne među mnogobošcima: Hristos u vama, nada na slavu. Njega mi objavljujemo stavljajući u srce svakom čoveku i učeći svakog čoveka u svoj mudrosti, da svakog čoveka postavimo savršenim u Hristu.“ Efescima 3,3.5.9; Kološanima 1,26-29. (Čarnić)

Međutim, čak i tada, upravo u vreme apostola, radila se, prema rečima apostola Pavla, tajna bezakonja (vidi 2. Solunjanima 2,7), i otada se sve više razvijala, sve do jedne takve svetske sile, koja je imala vlast nad „vremenom i zakonom“ Višnjega i samih svetaca. On je ustao na kneza nad knezovima, on se podigao čak na Gospodara svoj vojsci nebeskoj i seo u crkvi Božjoj kao Bog. Ponovo je bila skrivena tajna Božja od vremena i naraštaja, ali ovoga puta ne u Bogu. Tek sada, „u dane glasa sedmoga anđela“, naime danas, Bog želi „da obznani kako je bogata slava ove tajne među mnogobošcima: Hristos u vama,

nada na slavu. Njega mi objavljujemo stavljajući u srce svakom čoveku i učeći svakog čoveka u svojoj mudrosti, da svakog čoveka postavimo savršenim u Hristu.“

Kao što smo to ranije videli, Bog je odavno otkrio „svojim slugama prorocima“. Nije samo prorok sa Patmosa izjavio da danas, u ovo vreme, „treba da se svrši tajna Božja“. Jer, kad je anđeo Božji najavio ovo proroku u viziji na Patmosu, On je već davno pre toga to isto objavio svojim slugama prorocima. To što je najavio anđeo na Patmosu, bilo je samo ono što je Bog svojim slugama prorocima ranije objavio i sada je bez odgađanja trebalo da se ispuni. Cela najava glasi: „I anđeo kojega vidjeh gdje stoji na moru i na zemlji, podiže ruku svoju k nebu, i zakle se onijem koji živi va vijek vijeka, koji sazda nebo i što je na njemu, i zemlju i što je na njoj, i more i što je u njemu, da vremena (English Revised Version: ‚zadržavanja‘) već neće biti; nego u dane glasa sedmoga anđela, kad zatrubi, onda će se svršiti tajna Božija, kao što javi svojim slugama prorocima.“ Otkrivenje 10,5-7.

Prorok, kome su ove stvari otkrivene jasnije i više nego drugim prorocima, bio je Danilo. Danilo nije video samo pojavu malog roga i njegovu pobunu protiv poglavara nebeske vojske, gaženje istine i svetinje Božje, nego takođe, i to u istom viđenju, oslobođenje istine i svetinje od vlasti maloga roga. Danilo je video kako je istina i svetinja Božja oslobođena drskoga gaženja, podignuta iznad zemlje i uzdignuta na nebo na mesto koje joj s pravom pripada. Bio je to ovaj deo celog tog postupka, kome je nebeski posmatrač posvetio najveću pažnju. Danilo kaže: „Tada čuh jednoga sveca gdje govoraše, i jedan svetac reče nekome koji govoraše: dokle će trajati ta utvara za svagdašnju žrtvu i za otpad pustošni da se gazi svetinja i vojska? I reče mi: do dvije tisuće i tri stotine dana i noći; onda će se svetinja očistiti.“ Danilo 8, 13.14. Anđeo Gavriilo dobio je nalog da objasni Danilu ovo viđenje. On je to učinio, i kad je došao do dela viđenja, koji se odnosi na mnogo dana, Danilo je bio teško pogođen začuđujućim i strašnim stvarima tog viđenja; on kaže: „Tada ja Danilo zanemogoh, i bolovah neko vrijeme; poslije ustah i vrših poslove careve; i čudih se utvari, ali niko ne dozna.“ Danilo 8,27. Dotle je bilo lako razumeti objašnjenje. Ovan je predstavljao careve Medo-Persije, a jarac cara Grčke. Takođe je bilo lako razumeti i objašnjenje o sledećoj velikoj sili, koja će doći posle Grčke, uzimajući u obzir prethodna objašnjenja iz 2. i 7. poglavlja, u svakom slučaju toliko, koliko je to anđeo objasnio. Ali sada je, usred objašnjenja najvažnijeg dela cele vizije, Danilo iznemogao i razboleo se. Ono što je najvažnije i najbitnije u toj viziji ostalo je neobjašnjeno i „niko to nije dokučio“. (Danilo 8,27 - Stvarnost)

Međutim, prorok je uložio napor da to shvati. Posle razorenja Vavilona, prve godine vladavine cara Medo-Persije, anđeo Gavriilo je ponovo došao Danilu i rekao: „Danilo, sada izidoh da te urazumim.“ Danilo 9,1.22. Radilo se o razumevanju tog viđenja, prilikom čijeg se objašnjenja Danilo razboleo. Anđeo je sada hteo da nastavi sa objašnjenjem. Zato je Danila ponovo vratio na viđenje: „U početku molitve tvoje izide riječ, i ja dođoh da ti kažem, jer si mio; zato slušaj riječ, i razumij utvaru.“ Danilo 9,23. Pošto je to uradio, počeo je direktno sa objašnjenjem vremenskih odseka pomenutih u viđenju, tačno sa delom vizije, koji Danilu zbog njegovog klonuća nije mogao da bude objašnjen. I tako je rekao: „Sedamdeset je nedjelja određeno tvome narodu i tvome gradu svetom.“ Danilo 9,24.

Reč „određeno“ koja je ovde navedena znači utvrđeno, ograničeno, obeleženo. Kada je anđeo prvi put objašnjavao ovu viziju, došao je do vremenskog odseka - naime do „mnogo vremena“, do „dvije tisuće i tri stotine dana i noći“. Sada kad poziva Danila da poslušaj („i razumij utvaru“), odmah počinje da govori o ovim danima i da objašnjava događaje u vezi sa tim. „Sedamdeset nedelja“ ili 490 dana određeno je ili utvrđeno za Jevreje i Jerusalim. Time je istovremeno ograničeno vreme Jerusalima i Jevreja, kao posebnog Božjeg naroda; jer ovo su proročki dani, u kojima svaki dan znači jednu godinu. Sedamdeset nedelja ili 490 dana jesu 490 godina i deo od 2300 dana, koji opet znače 2300 godina. Polazna tačka za 490 godina je istovremeno polazna tačka za 2300 godina. Ovu priču o „sedamdeset nedelja“ ili 490 godina anđeo objašnjava na sledeći način: „Zato znaj i razumij: otkad izide riječ da se Jerusalim opet sazida do pomazanika vojvode biće sedam nedjelja, i šezdeset i dvije nedjelje da se opet pograda ulice i zidovi, i to u teško vrijeme. A poslije te šezdeset i dvije nedjelje pogubljen će biti pomazanik i ništa mu neće ostati; narod će vojvodin doći i razoriti grad i svetinju; i kraj će mu biti s potopom, i određeno će pustošenje biti do svršetka rata. I utvrdiće zavjet s mnogima za nedjelju dana, a u polovinu nedjelje ukinuće žrtvu i prinos; i krilima mrskim, koja pustoše, do svršetka određenoga izliće se na pustoš.“ Danilo 9,25.27. Ovde

pomenuta naredba da se Jerusolim opet sazida izašla je godine 457. pre Hrista. Jezdra, koji je ovu naredbu Vavilona prvi primio, opisuje to u sedmom poglavlju svoje knjige. On je bio ovlašćen da napusti Vavilon i da uzme sa sobom potrebne ljude i materijal, koji je bio nužan za obnovu Jerusolima i za obnavljanje bogoslužjenja. Po drugi put naredba je data svim rizničarima s one strane Eufrata da izdaju Jezdri sve ono što je potrebno da sprovede svoj zadatak. Petog meseca te godine stigao je Jezdra u Jerusolim, a od godine 457. pre Hrista preostalo je samo još pola godine. Tako je polazna tačka za 490 i 2300 godina oko sredine 457. godine pre Hrista.

Računato od tog trenutka trebalo je da do „pomazanika (Mesije) vojvode“ bude još 483 godine. To doseže 26 1/2 godina naše ere, odnosno do 27. godine posle Hrista, tačno do trenutka kad je Hristos otpočeo svoju javnu službu kao Mesija, time što se krstio na Jordanu i bio pomazan od Svetoga Duha. Čitaj Marko 1,9-11. i Matej 3,13-17. Sada je trebalo da Pomazanik „za nedelju dana“ „utvrdi zavet s mnogima“. Ova „nedelja“ bila je poslednja od sedamdeset nedelja. U polovinu te nedelje trebalo je da budu „ukinuti žrtva i prinos“, time što je Hristos žrtvovan na krstu. Polovina nedelje bila je u proleće 31. godine n.e., i to 3 1/2 godine posle početka poslednjih 7 godina, koje su počele u jesen 27. godine n.e.; a to je tačno trenutak kad je Spasitelj bio razapet i svojom žrtvom - jedinom žrtvom za greh - ukinuo žrtve i prinose. Tada se pocepala zavesa u zemaljskom hramu „od gornjega kraja do donjega“. Time je trebalo da se pokaže da je tamo završena služba prinošenja žrtava i da je zemaljska svetinja ostavljena pusta.

Preostala je još druga polovina sedamdesete nedelje, koja je bila određena kao naročito vreme naklonosti i milosti za Jevreje i Jerusolim. Ove poslednje 3 1/2 godine počele su u proleće 31. godine n.e., a završile se u jesen 34. n.e. Do ovog vremena hrišćani su propovedali evanđelje isključivo Jevrejima: „A oni što se rasijaše od nevolje koja posta za Stefana, prodoše tja do Finikije i Kipra i Antiohije, nikomu ne govoreći riječi do samijem Jevrejima.“ Dela apostolska 11,19. A kad je isteklo vreme i Jevreji potvrdili odbacivanje Mesije i jevanđelja, njihova konačna odluka bila je prihvaćena. Pod vođstvom Petra i Pavla do kraja su se otvorila vrata vere neznabošcima, za koje je bio određen ostatak od 2300 godina.

Posle 490 godina, određenih za jevrejski narod, ostalo je još 1810 godina za neznabošce. Ovaj vremenski period, koji je, kao što smo videli, počeo u jesen 34. godine n.e., dopro je neminovno do jeseni godine 1844. i označio ovu godinu kao kraj 2300 godina. A u to vreme trebalo je, prema rečima sveca koji je govorio „svetinja da se očisti“. Danilo 8,14. Godine 1844. bilo je takođe tačno vreme „glasa sedmoga anđela, kad zatrubi“ i kad će se svršiti „tajna Božija kao što javi svojim slugama prorocima“.

U to vreme trebalo je da bude potisnuta strašna viševjekovna tama, izazvana tajnom bezakonja, kojom je tajna Božja bila tako dugo skrivena. U to vreme trebalo je svetinja i istinita skinija i istina koja je u njoj ležala na zemlji, gde ju je bacio čovek greha, da bude podignuta i uzdignuta na nebo. A sa neba je trebalo da zasija takvom svetlošću, da cela Zemlja bude obasjana njenim sjajem. U to vreme trebalo je velika istina o sveštenstvu i sveštencičkoj službi Hrista da bude istrgnuta iz zaborava, gde ju je poslala „grozota pustoši“. Trebalo je ponovo i zauvek u veri crkve Božje da zauzme svoje pravo, nebesko mesto, za usavršenje svakog istinitog vernika prema Božjoj večnoj namisli, koju je on doneo u Isusu Hristu.

Poglavlje 15

Očišćenje Svetinje

Trenutak čišćenja svetinje i trenutak svršetka tajne Božje su identični. Oba ova događaja su tako međusobno povezana da su, praktično gledano, u svojoj suštini identični.

U „slici ... nebeske“, u vidljivoj svetinji, služba je vršena prema godišnjem planu. Na kraju ovog plana svake godine je stajalo čišćenje zemaljske svetinje. Čišćenje svetinje se sastojalo u tome što je svaka „nečistota sinova Izrailjevijeh“, koja je, zbog „prijestupa njihovijeh u svijem grijesima njihovijem“ putem sveštencičke službe u toku cele godine unošena u svetinju, sada ponovo iznošena iz svetinje.

Vršenje ovog dela u svetinji za svetinju, bilo je istovremeno vršenje službe za narod. Jer onaj ko nije učestvovao u službi čišćenja svetinje na dan čišćenja svetinje, koji je bio dan pomirenja, i to ispitivanjem savesti, priznanjem greha i odbacivanjem greha, taj je trebalo zauvek da bude istrebljen iz svoga naroda. Čišćenje svetinje odnosilo se na narod u istoj meri kao i na svetinju, ono je uključivalo i narod. Onaj ko se nije uključivao u čišćenje svetinje, ko nije hteo da se očisti sa svetinjom od svakog bezakonja, prestupa i greha, morao je da bude pogubljen. 3. Mojsijeva 16,15-19; 29-34; 23,27-32.

Sve je to bila „slika za sadašnje vreme“. Jevrejima 9,9. (Čarnić) Svetinja, žrtve, sveštenstvo i sveštencička služba zemaljske svetinje bili su slika prave svetinje sa žrtvom, sveštenstvom i sveštencičkom službom Hrista. Čišćenje zemaljske svetinje bilo je takođe slika za ono pravo, što je značilo čišćenje istinite skinije, koju je podigao Gospod, a ne čovek, od svih nečistota Hristovih sledbenika zbog njihovih prestupa u svim njihovim gresima. O tom vremenu čišćenja proročanstvo kaže: „Do dvije tisuće i tri stotine dana i noći, onda će se svetinja očistiti.“ To se odnosi na Hristovu svetinju 1844. godine.

Zaista, svetinja, u kojoj je Hristos prvosveštenik, bila je jedina svetinja, koja je mogla da se očisti 1844. godine, jer nije postojala druga. Zemaljska svetinja, koja je samo slika za sadašnje vreme, bila je razorena od strane rimske vojske zajedno sa gradom Jerusalimom (Danilo 9,26) i trebalo je od tada do kraja da ostane „pusta“. Zato je jedina svetinja, koja je u vreme određeno proročkom reči, naime posle 2300 godina, uopšte mogla biti očišćena, samo Hristova svetinja, u kojoj sam Hristos služi kao prvosveštenik. To je mogla biti samo nebeska svetinja i istinita skinija, „koju je podigao Gospod, a ne čovek“, u kojoj Hristos, pravi prvosveštenik, sedi s desne strane Bogu.

Biblijska mesta, koja ovde razmatramo, Danilo 9,24-27, kažu nam takođe sasvim tačno šta znači čišćenje svetinje. Jer anđeo, koji je Danilu rekao istinu o 2300 dana, objasnio je takođe Božji veliki cilj, koji je povezan sa ovim vremenom, a koji se odnosi kako na Jevreje tako i na neznabošce. Izričito objašnjeni cilj sedamdeset nedelja ili 490 godina, koje su određene za Jevreje, bio je „da se svrši prestup i da nestane grijeha i da se očisti bezakonje i da se dovede večna pravda, i da se zapečati utvara i proroštvo, i da se pomaže sveti nad svetima.“ Danilo 9,24.

U svim vremenima to je pravi Božji cilj sa svetinjom i sa službom u svetinji, bilo za Jevreje ili neznabošce, bilo u slici ili odrazu, bilo na zemlji ili na nebu. Sedamdeset nedelja ili 490 godina bilo je određeno za Jevreje za postizanje ovog cilja. Hristos se lično pojavio, da njima pred svim narodima pokaže put za postizanje ovog cilja i da ih odvede do njega. Ali oni nisu hteli. Oni u njemu nisu videli Milostivoga, koji će svršiti prestup i greh, očistiti bezakonje i u svaku dušu doneti večnu pravdu, nego samo „Veelzevula kneza đavolskoga“. Oni su u njemu videli samo nekoga, od koga je čak i zločinac bolji, nekoga koji se kao njihov car otvoreno može odbaciti, da bi se radije prihvatio rimski cezar kao car. Oni su u njemu videli samo onoga koji zaslužuje samo smrt na krstu. Da li je Hristos mogao u jednom takvom narodu da svrši prestup, da ukine greh, da očisti bezakonje i da dovede večnu pravdu? - Nemoguće. Bilo je nemoguće, jer su oni bili u stalnoj pobuni protiv njega. Pošto mu nisu dozvoljavali da učini takvo divno delo milosti za njih, morao je, pokrenut iz dubine duše božanskim saučešćem i bolom, da uzvikne: „Jerusalime, Jerusalime, koji ubijaš proroke i zasipaš kamenjem poslane k sebi! Koliko puta htjeh da skupim čeda tvoja, kao što kokoš skuplja piliće svoje pod krila, i ne htjeste. Eto će vam se ostaviti vaša kuća pusta. Zato vam kažem da će se od vas uzeti carstvo Božije, i daće se narodu koji njegove rodove donosi.“ Matej 23,37.38; 21,43.

Narod kome je dato carstvo Božje, pošto su ga Jevreji odbacili, bili su neznabošci. I to što je trebalo da se dogodi s Jevrejima u toku, za njih određenih, 490 godina, a što se nije dogodilo zbog njihovog odbijanja, to je trebalo da se dogodi sada na neznabošcima, kojima je dato carstvo Božje, dok nije proteklo njihovih 1810 godina. Ovo delo glasi: da se svrši prestup, da nestane greha, da se očisti bezakonje, da se dovede večna pravda i da se zapečati utvara i proroštvo i da se pomaže sveti nad svetima. To se moglo dogoditi samo sa svršetkom tajne Božje, sa čišćenjem hrišćanske svetinje. To se događa u čišćenju svetinje svršavanjem prestupa i greha, usavršavanjem Hristovih sledbenika s jedne strane i svršavanjem prestupa i greha u uništenju bezbožnika s druge strane, kada će se celi univerzum očistiti od svake mrlje greha.

Svršetak tajne Božje je svršetak dela jevanđelja. Svršetak dela evanđelja je najpre ukidanje greha

sa njegovim posledicama i dovođenje večne pravde, to jest potpuno prihvatanje bića ili karaktera Hrista za svakog sledbenika kao i otkrivanje Boga u telu svakog hrišćanina. Onda je to i uništenje svih koji ne prihvataju jevandjelje (2. Solunjanima 1,7-10.), jer Bog ne želi da i dalje održava život ljudi, ako je on samo još sposoban za to da sam sebi nanosi više patnji i bola. Na osnovu službe u zemaljskoj svetinji vidimo da je delo jevandjelja na kraju svake godine svršavano na onima, koji su uzimali učešća u službi. Svi oni koji nisu učestvovali, morali su poginuti. I to je „slika za sadašnje vreme“. Ona nas jasno uči da se samo na onima, koji učestvuju u službi istinske svetinje, delo jevandjelja može dovršiti. Svi koji to ne rade, moraju poginuti. U oba slučaja tajna Božja se otkriva sa ukidanjem greha.

Zemaljska služba u svetinji pokazuje da se za čišćenje svetinje i za završetak službe jevandjelja koja se tamo vrši, sve moralo izvršiti najpre u narodu koji je tu učestvovao. To znači: U samoj svetinji prestup i greh nisu mogli da se svrše, očišćenje bezakonja nije se moglo dogoditi i večna pravda dovesti, dok se to nije dogodilo na svakoj osobi koja je učestvovala u službi. Svetinja se nije mogla očistiti pre nego što su vernici bili očišćeni. Sama svetinja nije mogla da se očisti, sve dok je još uvek kroz priznanje greha naroda i kroz posredničku službu sveštenika reka zla, greha i prestupa uticala u svetinju. Čišćenje svetinje u odnosu na samu svetinju bilo je uzimanje i odstranjivanje svih prestupa naroda iz svetinje, koji su u toku cele godine posredstvom sveštenečke službe uneti u svetinju. Ova reka zla morala je najpre da se zaustavi na svom izvoru u srcu i životu vernika, pre nego što je svetinja uopšte raogla da se očisti.

Prvo što je moralo da se uradi za čišćenje svetinje, bilo je čišćenje naroda. Bitan preduslov za čišćenje same svetinje bio je kraj prestupa i greha, očišćenje bezakonja i dovođenje večne pravde u srce i život svakog vernika. Kad je reka greha, koja je upravljena na svetinju, prestala da teče iz svog izvora, tada, a ne pre, mogla je sama svetinja da bude očišćena od greha naroda unetih posredničkom službom sveštenika.

I sve je to bilo „slika za sadašnje vreme“, „slika prave svetinje“. Istina koja nam se u njoj daje jasno pokazuje da službi našeg velikog prvosveštenika za čišćenje prave svetinje mora da prethodi lično čišćenje vernika, čišćenje svakoga, koji učestvuje u službi pravoga prvosveštenika u pravoj svetinji. Jasno je da prestup mora da prestane, greh da se svrši i da se dogodi čišćenje bezakonja i da se dovede večna pravda kao iskustvo srca svakog čoveka koji veruje u Hrista, pre nego što usledi čišćenje prave svetinje.

Upravo to je cilj i svrha pravog sveštenstva i prave svetinje. U svetinji, koja je samo bila slika za sadašnje vreme, žrtve, sveštenstvo i sveštenečka služba nisu u stvari mogli da uklone greh niti su ikoga mogli da učine savršenim. Žrtva, sveštenstvo i služba Hrista u pravoj svetinji, naprotiv, zaista i zauvek uklanjaju greh i čine vernika savršenim. Jednom jedinom žrtvom usavršavaju se oni „koji se osvećuju“.

Poglavlje 16

Vremena odmaranja

Danas, u vreme ispunjenja nade svih vremena, danas, u vreme pravog čišćenja prave svetinje, danas, u vreme završetka dela jevandjelja i završetka tajne Božje, danas, u vreme svih vremena, sledbenici Hrista - za koje se obavlja divna služba posredovanja u pravoj svetinji - treba da budu učesnici pune mere njegove božanske milosti. U njihovom životu prestup treba zauvek da se svrši i da nestane greha, da se očisti bezakonje i dovede večna pravda.

Upravo to i samo to jeste cilj Hristovog sveštenstva i njegove službe u pravoj svetinji. Zar to sveštenstvo nije dovoljno? Zar njegova služba za ispunjenje ovog cilja nije dovoljna? Sasvim sigurno da jeste! Hristos je jedino sredstvo kojim sve može da se postigne. Nijedna duša nije u stanju da sama svrši prestup i greh, da očisti bezakonje i da dovede u svoj život večnu pravdu. Tamo gde se to i događa, događa se jedino zahvaljujući sveštenstvu i sveštenečkoj službi Onoga koji je sebe dao i koji je bio dat, da bi svaka duša mogla da izađe pred Boga „savršena i cela, bez ikake mane“.

Svako ko je u srcu za istinu i pravdu, čezne za ispunjenjem ovih reči. Samo sveštenstvo i sveštencička služba Hrista mogu to postići. Danas je vreme potpunog ispunjenja i ostvarenja ovog cilja. Zato verujmo Onome koji to čini, i pouzdajmo se u njegovo delo da On to savršeno i zauvek čini. Danas je vreme za ovo delo, za koje se kaže da se više neće odlagati. Zašto neće? Zato što su sveštenstvo našeg velikog prvosveštenika, njegova žrtva i njegova sveštencička služba dovoljni da se kod svake duše svrši prestup i greh, da se očisti bezakonje i dovede večna pravda. Zašto bi se to što je obećano i za čime čezne svaka duša, još dalje odlagalo? Zato pouzdajmo se u Onoga, koji je sebe predao da to učini, i koji jedini to može učiniti. Pouzdajmo se u njega u ovoj stvari i primimo ga i prihvatimo celim srcem, u Onoga koga su apostoli nepokolebljivo verovali - u Isusa Hrista.

Videli smo da je mali rog - čovek greha, tajna bezakonja - svoje vlastito, zemaljsko, grešno sveštenstvo, sveštencičku službu i svetinju stavio umesto nebeskog i svetog sveštenstva i službe u svetinji. U sveštenstvu i sveštencičkoj službi tajne bezakonja grešnik priznaje svešteniku svoje grehe i greši dalje. Zaista, ovo sveštenstvo i ova sveštencička služba nemaju nikakve sile da bilo šta promene da on više ne mora da greši, čak i kad je priznao svoje grehe. Međutim, mi ovde dolazimo do jednog tužnog pitanja: Zar nije sušta istina, da i oni, koji nisu od tajne bezakonja, nego veruju u Isusa i njegovu sveštencičku službu, priznaju svoje grehe i onda dalje greše?

Da li to priliči našem velikom prvosvešteniku, njegovoj žrtvi i njegovoj blagoslovenoj službi? Da li to dolikuje da mi njega, njegovu žrtvu i njegovu službu praktično stavljamo na isti stepen sa „grozotom pustoši“ i kažemo da njegova služba više nije vredna i više nema sile, kao i tajna bezakonja? Neka Gospod spase svoj narod i svoju crkvu danas bez oklevanja od toga da svog velikog prvosveštenika, njegovu neizmernu žrtvu i njegovu slavnu službu tako ponižava!

Neka naše poverenje u našeg velikog prvosveštenika bude pravo, istinito i čisto. Često se među protestantima čuje opaska kako katolici svome svešteniku veruju slepo i nerazumno. Kad je u pitanju zemaljsko sveštenstvo to je onda tačno. Međutim, to detinje poverenje u sveštenika je sasvim ispravno, samo to mora da bude pravi sveštenik. Detinje poverenje prema pogrešnom sveštenstvu je pogubno. Princip detinjeg poverenja u sveštenika je, međutim, potpuno ispravan. Isus Hristos je pravi sveštenik. Svako ko veruje u njega, u njegovu žrtvu, njegovu sveštenstvo i sveštencičku službu mora ne samo da prizna svoje grehe, nego mora onda i zauvek da veruje kao dete, da je pravi prvosveštenik u svojoj službi u svetinji svršio prestup, svršio greh, očistio bezakonje i doveo večnu pravdu u njegovo srce i njegov život.

Zamisli, večnu pravdu! Ne pravdu za danas i greh za sutra i onda opet pravdu i opet greh. To nije večna pravda. Večna pravda je pravda koja se u život čoveka, koji je poverovao i ispovedao se, dovodi i tamo zauvek ostaje, sve dok i dalje veruje i prihvata večnu pravdu umesto svakog greha i svakog grešenja. Samo je to večna pravda. Samo je to večno spasenje od greha. I takav neizreciv blagoslov daruje nam milostivi Bog preko službe u svetinji, koji je On uspostavio tamo preko prvosveštenika Hrista.

Danas kao nikada ranije, danas, „dokle se, danas' govori“, Božja reč se obraća svakom čoveku, kao što stoji napisano: „Pokajte se stoga i obratite se, da vam se izbrišu gresi, da bi od Gospoda došla vremena odmaranja, te da pošalje Isusa Hrista koji vam je unapred određen, koga treba nebo da primi do vremena kada će se uspostaviti sve što je Bog od davnih vremena rekao.“ Dela apostolska 3,19-21. (Čarnić)

Vreme Hristovog ponovnog dolaska i ponovnog uspostavljanja svega što je Bog rekao, stoji upravo pred vratima. Isus dolazi da uzme svoj narod k sebi, „da metne preda se slavnu crkvu, koja nema mane ni mrštine“ nego je „sveta i bez mane“. Njegovi sveti treba savršeno da ga odražavaju.

U tom stanju moramo biti pre nego što dođe. Pre nego što dođe, mi moramo savršeno da odražavamo celo Hristovo obličje. Efescima 4,7.8.11-13. Ovo stanje savršenstva, ovaj razvoj savršenog obličja Hristovog u svakom verniku jeste svršetak tajne Božje - Hristos u vama, nada slave. Ovaj cilj se postiže čišćenjem svetinje, koja je ispunjenje tajne Božje, konačni svršetak prestupa i greha, čišćenje bezakonja, dovođenje večne pravde, zapečaćenje utvare i proroštva i pomazanje svetog nad svetima.

Pošto Hristov ponovni dolazak i ponovno uspostavljanje svih stvari neposredno stoje pred vratima i pošto potpuno usavršavanje svetih nužno mora da prethodi ponovnom dolasku, mi imamo sve

predznake da sada živimo u to vreme odmaranja, u vreme poznog dažda. Brisanje greha je pravi cilj čišćenja svetinje. To je svršetak svih prestupa u našem životu, kraj svih greha u našem karakteru i dovođenje večne pravde Božje verom u Isusa Hrista, da On jedini i zauvek prebiva u nama.

Brisanje greha mora da prethodi primanju odmaranja, poznog dažda, jer samo za one koji imaju blagoslov Avramov, važi obećanje Duha, i onaj ko je oslobođen greha, prima blagoslov Avramov. Galatima 3,13.14. Zato danas, kao nikada ranije, važe reči: Pokajte se i obratite se, da se očistite od greha svojih, da oni potpuno prestanu u vašem životu i da se dovede večna pravda. Onda možemo imati obilno izlivanje Svetoga Duha, sada u vreme odmaranja, u vreme poznog dažda. Sve se to mora dogoditi da bi se mogla sa silom odozgo propovedati vest jevanđelja o carstvu po celom svetu za sazrevanje žetve. Onda će Zemlja biti obasjana njenom svetlošću.

ZAKLJUČAK

Hristos, Gospod, Sin Božji, došao je s neba, postao telo i stanovao među nama kao sin čovečji. To je večna istina hrišćanskog verovanja.

On je umro za naše grehe na krstu na Golgoti. To je večna istina hrišćanskog verovanja.

On je radi našeg opravdanja ustao iz mrtvih. To je večna istina hrišćanskog verovanja.

On se vazneo kao naš zamenik na nebo i sedi s desne strane Božjeg prestola. To je večna istina hrišćanskog verovanja.

On je sveštenik na prestolu svoga Oca, sveštenik zauvek po redu Melhisedekovom. To je večna istina hrišćanskog verovanja.

S desne strane Boga, na prestolu Božjem, kao sveštenik na prestolu Hristos je „sluga svetinjama i istinitoj skiniji, koju načini Gospod, a ne čovek“. To je večna istina hrišćanskog verovanja.

On će sa silom i velikom slavom doći na oblacima nebeskim, da bi svoj narod uzeo k sebi i postavio kao slavnu crkvu i da bi sudio svetu. To je večna istina hrišćanskog verovanja.

Da je Hristos živeo u telu, umro na krstu, ustao iz mrtvih, otišao na nebo i da se nalazi s desne strane Boga na prestolu Božjem, to mora za svakog hrišćanina da bude večna istina, da bi vera bila prava i potpuna.

Da je ovaj Hristos sveštenik s desne strane Boga na prestolu Božjem, to mora za svakog hrišćanina da bude večna istina, da bi vera bila prava i potpuna.

Da je Hristos, Sin Božji, kao sveštenik s desne strane Boga, na njegovom prestolu sluga svetinje i „istinite skinije koju načini Gospod, a ne čovek“, to mora za svakog hrišćanina da bude večna istina, da bi vera bila prava i potpuna.

Ova prava vera u Sina Božjeg kao pravog sveštenika prave svetinje s desne strane prestola veličine na visini znači da se svršava prestup i greh njegovom sveštenučkom službom, čisti bezakonje i dovodi večna pravda. Ova prava vera čini savršenim svakoga koji uzima učešća u toj službi u svetinji, priprema ga za pečat Božji i konačno za pomazanje svetinje nad svetinjama.

Svaka duša koja ima ovu pravu veru, može na taj način zasigurno da zna da je prestup i greh u njenom životu svršen, bezakonje očišćeno i dovedena večna pravda da bi zauvek vladala u njenom životu. To sa sigurnošću možemo znati, jer to Božja Reč kaže, a prava vera dolazi kroz poslušnost Reči Božjoj.

Svi koji imaju ovu pravu veru, mogu to znati sa istom sigurnošću, kao što mogu znati da se Hristos nalazi s desne strane prestola Božjeg. Oni to mogu sa istom sigurnošću znati, kao što znaju da je on prvosveštenik na tom prestolu. Oni to mogu sa istom sigurnošću znati, kao što znaju da u toj svetinji i u „istinitoj skiniji koju načini Gospod, a ne čovek“, postoji sluga svetinjama. Ovo se sa istom sigurnošću može znati kao i bilo koja druga izjava Božje Reči, jer sve to kaže Božja Reč.

Svaki čovek koji veruje u Hrista može stoga danas, u ovo vreme, ustati u sili ove prave vere i kao dete verovati u zasluge našeg velikog prvosveštenika u njegovoj svetoj posredničkoj službi.

U sigurnosti ovog pravog verovanja svaki čovek koji veruje u Hrista treba zauvek sa olakšanjem da diše i da zahvaljuje Bogu od celog srca. Greh je završen u tvom životu; ti sa zlim bićem nemaš ništa više. Greh je odbačen; ti si zauvek slobodan. Bezakonje je izbrisano, ti si zauvek očišćen i poprskan skupocenom krvlju Isusa Hrista. Večna pravda je došla u tvoj život, da bi tamo zauvek vladala, čuvala te, vodila, spasavala u punini večnog spasenja, koje pripada svakom hrišćaninu kroz krv Hrista, našeg velikog prvosveštenika i pravog zastupnika.

Svaki onaj koji je to iskusio, treba to da prenosi dalje u pravdi, u miru i sili ove prave vere. Tu radosnu vest o sveštenu službi Hrista, o čišćenju svetinje, o svršetku tajne Božje, o predstojećem odmaranju i skorom povratku Hrista treba odneti svim ljudima po celom svetu. Onda On može doći, da se onoga dana „proslavi u svetima svojim“ (2. Solunjanima 1,10), „da je metne preda se slavnu crkvu, koja nema mane ni mrštine, ili takoga čega, nego da bude sveta i bez mane.“ Efescima 5,27.

„U ovome što je rečeno glavna stvar je: imamo takvoga prvosveštenika koji je seo s desne strane prestola veličanstva na nebesima, kao služitelj svetinje i prave skinije koju je podigao Gospod a ne čovek.“ Jevrejima 8,1.2. (Čarnić)

„KAD, DAKLE, BRAĆO, IMAMO POUZDANJE DA ULAZIMO U SVETINJU KRVlju ISUSA, KOJI NAM JE OTVORIO NOVI I ŽIVI PUT KROZ ZAVESU, TO JEST, NJEGOVO TELO, I KAD IMAMO VELIKOG SVEŠTENIKA NAD BOŽIJIM DOMOM, PRISTUPAJMO S ISTINITIM SRCEM U PUNOJ VERI, OČIŠĆENI U SRCIMA OD ZLE SAVESTI I OPRANA TELA ČISTOM VODOM. DRŽIMO NEPOKOLEBLJIVO ISPOVEDANJE NAŠE NADE, JER JE VERAN ONAJ KOJI JE OBEĆAO.“

Jevrejima 10,19-23. (Čarnić)